

Αλφα

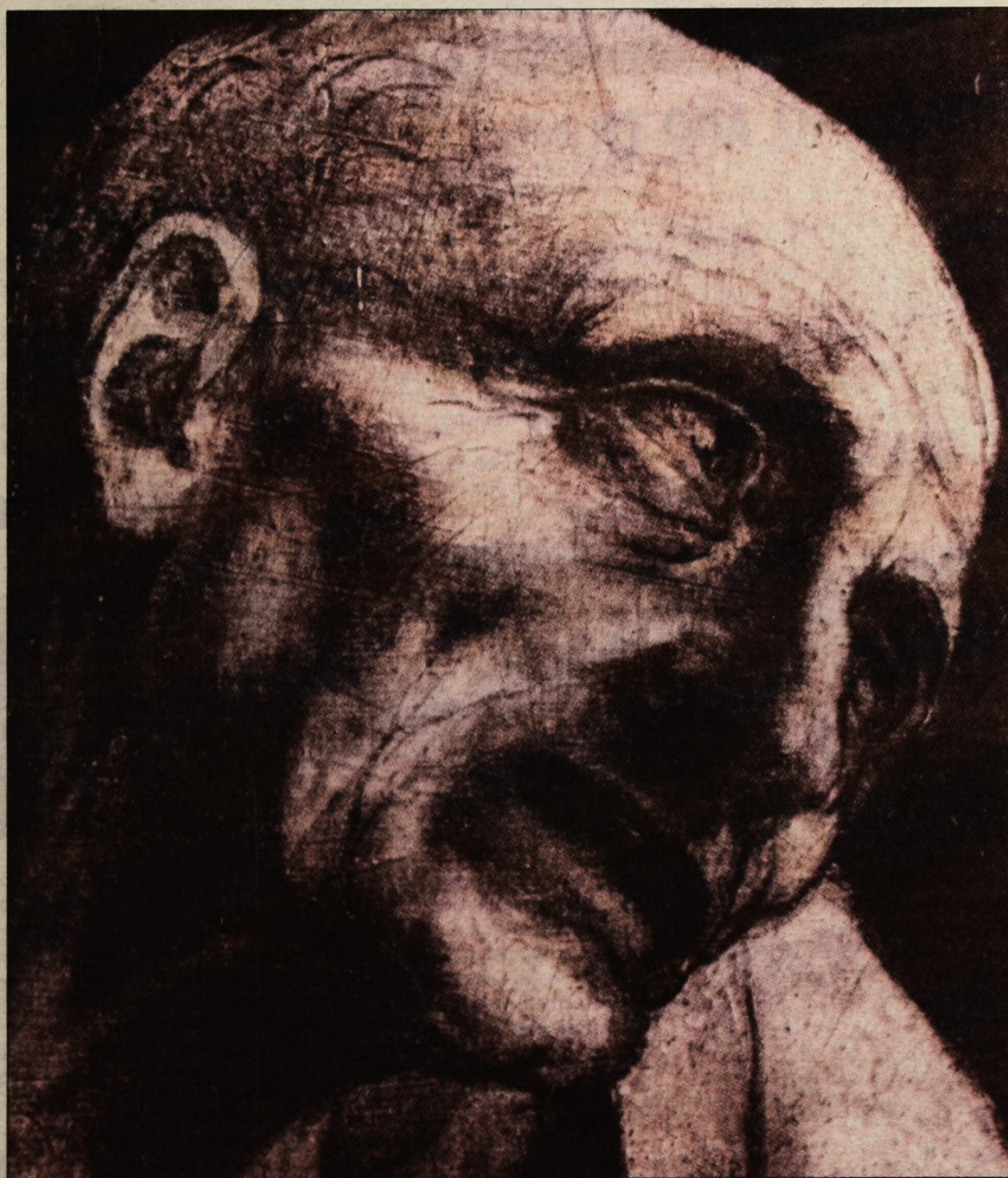
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 13 ΜΑΪΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΛΟ 8ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 150

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΛΠΟ

Ο ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΜΑΖΟΚΟΠΟΣ ΣΤΟΝ ΙΣΤΟ ΤΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ

Η ΦΕΤΕΙΝΗ ΕΚΘΕΣΗ του State Department για την τρομοκρατία στην Ελλάδα δημιουργεί μια σειρά από ερωτήματα και αποκαλύπτει για μια ακόμη φορά τον ιδιαίτερο ρόλο της «τρομοκρατίας» στη δημιουργία των συνθηκών κοινωνικής συναίνεσης και υποταγής. Ποια η σχέση της έκθεσης με την εξέλιξη της έφεσης του Κυριάκου Μαζοκόπου; Τι λόγους εξυπηρετεί η εμπλεκτική υπόθεση Μπαλάφα; Γιατί η ιδιαίτερη μνεία στον Παπαθεμελή; Ποια η σχέση της με την καταστολή; Ποια η σχέση της συγκεκριμένης έκθεσης με τη συνθήκη Σένγκεν στην Ευρώπη; Και ποιος ο ρόλος αυτής της έκθεσης στην ιδεολογικοποίηση της τρομοκρατίας;

Ανεξάρτητα από την θέση που μπορεί να πάρει κάποιος για τις υποθέσεις του Γιώργου Μπαλάφα ή του Κυριάκου Μαζοκόπου, αποτελούν έτσι και αλλιώς δύο κομβικά σημεία του «αντιτρομοκρατικού αγώνα» της εξουσίας για τον έλεγχο και την καταστολή των κοινωνικών χώρων και αγώνων που δημιουργούν όρους αντίστασης στην κυριαρχία. Η έκθεση έρχεται να προκαταβάλει και να δημιουργήσει το κατάλληλο κλίμα ενόψει της έφεσης του Κ. Μαζοκόπου. Ο Κ. Μαζοκόπος είναι καταδικασμένος σε 17 χρόνια φυλακή. Έχει εκτίσει ήδη 5 χρόνια. Συνελλήφθηκε το 1990 ύστερα από έκρηξη εκρηκτικού μηχανισμού στα χέρια του, που τον τραυμάτισε βαρεια. Βρέθηκε αντιμέτωπος με το μισό ποινικό κώδικα, χάρη στα σενάρια που έπλεξε η Ασφάλεια γύρω από το πρόσωπό του. Στο δικαστήριο τελικά, αυτά καταρρέουν και καταδικάζεται για οπλοκατοχή.

Όσον αφορά τον κ. Παπαθεμελή, ήταν αρκετά συνεργάσιμος με τους αμερικανούς προϊστάμενούς του. Τα γεγονότα της Κυψέλης το αποδεικνύουν (η σύλληψη δύο αμερικανών πρακτόρων μέσα σε κλειστό βαν με όπλα και η «ανεξήγητη» άμεση απελευθέρωσή τους). Του χρωστούσαν

μία καλή σύσταση για τη συνέχιση της πολιτικής του καριέρας, εντός και εκτός ΠΑΣΟΚ.

Η έκθεση έχει ευρωπαϊκό χαρακτήρα. Με ιδιαίτερη επισήμανση φέτος στα ιδιαίτερα ζητήματα κάθε χώρας. Με αυτό τον τρόπο έχει χαρακτήρα οδηγίας, που επιχειρεί να δημιουργήσει όρους κοινωνικής αποδοχής για την εφαρμογή της συνθήκης Σένγκεν. Παρακάτω ακολουθεί μια περιγραφική, παρά ουσιαστική, ανάλυση για την τρομοκρατία.

Από τα μέσα της δεκαετίας του '80, τα δυτικά κράτη με επικεφαλής τις ΗΠΑ προωθούν και αναδεικνύουν στη συνείδηση της κοινωνίας ένα νέο εσωτερικό -στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος- εχθρό: την «τρομοκρατία».

Κι όμως. Στη διάρκεια της δεκαετίας του '60, αλλά κυρίως στη δεκαετία του '70, η «τρομοκρατία» -τα ένοπλα κοινωνικά κινήματα και οργανώσεις δηλαδή- είναι σε πλήρη ανάπτυξη και αποτελούν το σοβαρότερο πολιτικό κίνδυνο ανατροπής τόσο στις χώρες της Λατινικής Αμερικής και του Τρίτου Κόσμου, όσο και στις ευρωπαϊκές μητροπόλεις (Ιταλία, Γερμανία). Οι συνθήκες ήταν βέβαια διαφορετικές τότε. Η ένοπλη πάλη αποκτά τα χαρακτηριστικά της «νόμιμης» πολιτικής δράσης κυρίως μέσα στα πλαίσια του ανταγωνισμού των δύο μπλοκ (ΕΣΣΔ, ΗΠΑ) είτε σαν τακτική κίνηση στο πεδίο της αντιπαράθεσης, είτε επειδή οι όποιες μη ελεγχόμενες ενέργειες και κινήσεις εντάσσονται «αναγκαστικά» σ' αυτό το πεδίο. Βεβαίως δεν παραγνωρίζονται οι έντονες και οξυμένες κοινωνικές αντιθέσεις, όπου γεννήθηκαν αυτές οι επιλογές. Οι παρεμβάσεις των μηχανισμών των δύο μπλοκ στις κοινωνικοπολιτικές συνθήκες σε παγκόσμιο επίπεδο ήταν καταλυτικές. Διαμόρφωσαν, έλεγχαν και προωθούσαν στο μεγαλύτερο μέρος αυτή την δράση. Αν τα ένοπλα κινήματα στη

Συνέχεια στην 4η σελίδα

50 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΠΛΗΘΟΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ πραγματοποιούνται στην Ευρώπη τόσο από τα αριστερά όσο και από τα κουμμουνιστικά κόμματα για τα 50 χρόνια από τη «συντριβή» του φασισμού. Μάλιστα τα κουμμουνιστικά κόμματα πάνε ακόμα μακρύτερα και τη συντριβή του φασισμού την αποδίδουν στην νίκη του κουμμουνιστικού κινήματος. Το πως εκλαμβάνουν την ιστορία δεν είναι κάτι που μας είναι ξένο, παρ' όλα αυτά δεν παύει και να μας εκπλήσει.

Για τους αναρχικούς, ο φασισμός όπως εκφράστηκε πριν και κατά τον Β' Παγκόσμιο

Πόλεμο δεν ήταν τίποτα άλλο από την διαφορετική πλευρά του ίδιου νομίσματος που λέγεται καπιταλισμός, δεν ήταν τίποτα άλλο από τα «άλλα πολιτικά μέσα» που έβγαλαν τον καπιταλισμό από την κρίση του.

Τα πράγματα όντως οριακά εκείνη την περίοδο, (οικονομική κρίση, άνοδος του επαναστατικού κινήματος) ανάγκασαν την κυριαρχία να τοποθετηθεί απέναντι σε δύο άκρα και τοποθετήθηκε μ' αυτό που της ταίριαζε καλύτερα, το φασισμό.

Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος αποδείχθηκε ικανός ώστε η κυριαρχία να ξεπεράσει, έστω

και επώδυνα, την κρίση της, εξασφαλίζοντας την συνέχειά της. Τα κουμμουνιστικά κόμματα της εποχής έπαιξαν και αυτά τον ρόλο τους προς τη νομιμοποίηση αυτής της κατάστασης πολύ πριν το ξεκίνημα του πολέμου. Το ΓερμανοΣοβιετικό σύμφωνο φιλίας και το μοίρασμα της Πολωνίας (στην ουσία η αρχή του πολέμου) δείχνουν την αντιμετώπιση των κουμμουνιστικών κομμάτων και της ΕΣΣΔ απέναντι στη διογκούμενη απειλή του φασισμού. Οι κουμμουνιστές γνωρίζοντας όπως επικαλούνται οι ίδιοι, τι είναι σωστό, τι είναι λάθος και έχοντας συνολική γνώση για την ό-

ξυνση της ταξικής πάλης (την τύφλα τους δεν ξέρουν) διάλεξαν σαν σύμμαχό τους εκείνη την στιγμή το γερμανικό φασισμό ενάντια στα σχέδια των αγγλογάλλων συμμάχων. Ο «ΡΙζοσπάστης» εκείνης της εποχής είναι απόδειξη και τεκμήριο για κάθε δύσπιστο.

Η συντριβή(;) του φασισμού όπως επικαλούνται σε καμμία περίπτωση δεν οφείλεται στη νίκη του κουμμουνιστικού κινήματος. Αν ο γερμανικός ιμπεριαλισμός ήταν αιτία για το ξεκίνημα του πολέμου, ο σοβιετικός και συμμαχικός αποτελούν την συνέχεια του με άλ-

Συνέχεια στην 2η σελίδα

ΣΧΟΛΙΑ

★ **Κι άλλος πολιτικός έγινε πρωθυπουργός μετά θάνατο με εντολή του Παπανδρέου. Ίσως με αυτόν τον τρόπο ο αρχηγός να στέλνει ένα μήνυμα στους δελφίνους του ΠΑΣΟΚ...**

★ Πολιτικός που κι αυτός μετά θάνατον αποκαλέστηκε από όλους τίμιος. Ίσως με αυτόν τον τρόπο οι πολιτικοί να στέλνουν ένα μήνυμα στην κοινωνία...

★ **Μικροεπεισόδια στην πορεία που έστησε η ΕΦΕΕ ενάντια στο φασισμό.**

★ Ηθικό δίδαγμα από όλον αυτό τον αντιρατσισμό που μας πλημμύρισε με αφορμή τους δύο αρσιβαρίστες: μην πυροβολείτε τους Αλβανούς, μπορεί να εξελιχθούν σε καλούς αθλητές.

★ **Με αγωνιστική οδήγηση θα ασχοληθούν οι μπάτσοι. Έτσι στις δύσκολες μέρες που έρχονται θα μπορούν να εφαρμόσουν τη στρατηγική του λαγού ακόμα πιο πετυχημένα.**

★ Φοροαπαλλαγή πλέον για τα θωρακισμένα αυτοκίνητα. Γιατί άραγε;

★ **Το «ΑΛΦΑ» πάντως διαψεύδει μετά βδελυμίας τις αηθείς συκοφαντίες ότι μετά την ψήφιση της φοροαπαλλαγής παρήγγειλε μια μεραρχία τεθωρακισμένων.**

★ Ξεκαθαρίζει προς όλες τις κατευθύνσεις ότι παράγγειλε μόνο αεροπλάνα. Η εφημερίδα πετάει (και όχι στα σύννεφα)...

★ **Λόγω έλλειψης συνέδρων δεν έγινε το Πανσπουδαστικό συνέδριο. Δεν πειράζει σύντροφοι, λίγοι και καλοί!**

★ "Μ. Αλέξανδρος" ονομάστηκε το Ελληνικό πανεπιστήμιο στην Αλεξάνδρεια. Θα ειδικεύεται άραγε στην εγκληματολογία ή στην ψυχιατρική;

★ **Ιδιαίτερα διασκεδαστική η κόντρα μεταξύ Αναστασιάδη-Ρηγάδων. Σε ένα ματς που από τη μία είναι αυτοί που λένε πως πριν γίνουν αχρείοι ήταν αγωνιστές και από την άλλη αυτός που δηλώνει σταθερά αχρείος. Εμείς θέλουμε να δούμε και παράταση και τον Τεγόπουλο σε ρόλο Μπάκα...**

★ Σύντροφοι του ΡΚΚ, τι ταξικός αγώνας ήταν αυτός που κάνατε παρέα με τους φασίστες στη Θεσσαλονίκη την προηγούμενη εβδομάδα! Καλά μας λέτε πως δεν καταλαβαίνουμε από μαρξισμό-λενινισμό...

★ **Εσείς όμως τι θα καταλάβετε έτσι και αναγκαστούμε να χτυπήσουμε τέτοιου είδους πορείες;**

Για ποιους αντιφασίστες μιλάμε;

ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΛΟΙΠΟΝ πως οι δυτικοί και ανατολικοί "αντιφασίστες" κέρδισαν μια λαμπρή νίκη κατά του φασισμού. Φαίνεται πως πέρασαν 50 χρόνια από τότε που πέθανε ο φασισμός. Διαβάζουμε τον αστικό τύπο και μας φαίνεται πως ο φασισμός νικήθηκε από τους "αντιφασίστες"... Όμως για ποιους αντιφασίστες μιλάμε;

Μιλάμε για τους "αντιφασίστες" από τη δύση, που το 1936 όταν ξέσπασε ο ισπανικός εμφύλιος, ενώ η Γερμανία και η Ιταλία ενίσχυαν χωρίς αναστολές το φασιστικό στρατόπεδο, αυτοί, οι "αντιφασίστες", έπαιξαν το ρόλο του θεατή. Εκείνου του απαισιού Ρωμαιο-θεατή που ηδονίζεται να βλέπει αίμα στην αρένα. Εμειναν ουδέτεροι λοιπόν οι "αντιφασίστες" τότε που φαινόταν ότι ο ισπανικός εμφύλιος ήταν μια μάχη κατά του φασισμού και τους αφορούσε όλους. Τότε που παιζόταν η "πρόβα τζενεράλε" για τον Β' Π.Π.... Αλίμονο βέβαια, θα ενίσχυαν τους αριστερούς και τους αναρχικούς, θα ενίσχυαν την αντίσταση που μεταμορφωνόταν σε επανάσταση, θα βοηθούσαν να δημιουργηθεί μια μαυροκόκκινη σφήνα στα πόδια τους;

Μιλάμε όμως και για τους "αντιφασίστες" της ανατολής που στην ίδια περίπτωση επενέβησαν όχι τόσο για την ενίσχυση του αντιφασιστικού αγώνα, αλλά για την επιβολή του Σταλινισμού, που δεν είναι ώρα βέβαια να σχολιάσουμε τις ομοιότητες του με το φασισμό. Αυτοί ήταν που δολοφονούσαν και φυλάκιζαν αναρχικούς και τροτσκιστές του αντιφασιστικού στρατόπεδου τη στιγμή που αυτό αιμορραγούσε απ' τον αγώνα κατά του Φράνκο. Αυτοί ήταν, οι προδότες της επανάστασης, οι αδιάστακτοι κρατιστές, αυτοί που ονομάστηκαν "αντιφασίστες".

Μιλάμε για τους δυτικούς "αντιφασίστες" που όταν πλέον άρχισε ο πόλεμος δεν μπορούσαν να κρύψουν το φιλοναζισμό τους και την απέχθειά τους για την κόκκινη Ρωσία. Στην Αγγλία ο λόρδος Ράδεργερ έγραφε στην εφημερίδα του "Ντσί-λιν Μαϊνλ": "οι λεβέντες νεαροί ναζήδες της Γερμανίας είναι το προπύργιο μας κατά του κομμουνισμού". Ο πρέσβης των ΗΠΑ στην Αγγλία Τζόζεφ Κέννεντυ φανεωνόταν απροκάλυπτα ως φιλοναζιστής μ' αποτέλεσμα να τον αλλάξουν, όταν οι ΗΠΑ μπήκαν στον πόλεμο εναντίον της Γερμανίας.

Μιλάμε για τους ανατολικούς "αντιφασίστες" που η τακτική τους και για τα εσωτερικά θέματα και για την εξωτερική πολιτική δε διέφερε από τις μεθόδους των εχθρών τους. Αυτοί ήταν που χρησιμοποίησαν το

Αουσβιτς για τους "αντιφρονούντες". Αυτοί ήταν που ξεχειλίζουν από επεκτατισμό για τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης. Αυτοί ήταν που στη θέση μιας επανάστασης στέριωσαν το δογματικό και αυταρχικό σύστημα τους.

Την ώρα της νίκης ήταν όλοι εκεί πάνω απ' το λιπόθυμο ναζισμό, όμως δεν πανηγύριζαν όλοι...

Ήταν εκεί οι παρτιζάνοι που αιθανόντουσαν το φασισμό σαν ξενική κατοχή και σαν εχθρικό σύστημα και τον πολέμησαν ασχέτως βέβαια αν αργότερα πουλήθηκαν απ' τον κόκκινο φασισμό, ασχέτως αν ο σταλινισμός τους πρόδωσε.

Ήταν εκεί και οι εθνικόφρονες φασίστες που πολεμούσαν απλώς την ξενική κατοχή και όχι

το σύστημα και δε δίσταζαν να συμμαχήσουν με ναζήδες και δυτικούς εναντίον των "κόκκινων". Ήταν όλοι αυτοί που έδειχναν πως ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν μια διαμάχη μεταξύ των κόκκινων και των "δεξιών" μια διαμάχη που είχε και τα χαρακτηριστικά του εμφυλίου πολέμου, αλλού λίγο αλλού πολύ. Ήταν όλοι εκεί για να δείξουν ότι ο πόλεμος δεν τελείωσε.

Ήταν εκεί όλοι οι λαοί, και πουλήθηκαν σ' αυτούς που κρύβουν το φασισμό βαθιά μέσα τους ή το βάφουν "κόκκινο". Ήταν εκεί όλοι οι λαοί που κέρδισαν τη νίκη, μια νίκη όμως για τα αφεντικά τους, μια νίκη για το σύστημά τους, μια προσωρινή νίκη

κατά του φασισμού.

Προσωρινή γιατί δόθηκε στο σύστημα αυτό που γεννά το φασισμό, σ' εκείνα τα αχώριστα αδέρφια. Κεφάλαιο και Κράτος γεννούν το φασισμό... Έτσι λοιπόν ο φασισμός δε νικήθηκε, οι παρτιζάνοι προδόθηκαν, τελικός νικητής αναδείχτηκε το σύστημα... Η νίκη κατά του φασισμού πρέπει να 'ναι νίκη κατά του συστήματος και τέτοια νίκη ακόμα δεν κερδήθηκε. Η διαμάχη συνεχίζεται στα χαρακώματα της καθημερινής ζωής, μέχρι την ώρα της επανάστασης, μέχρι την τελική νίκη...

Κ.Α.-Τηλέμαχος Χανιά

50 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

λους όρους. Το μοίρασμα του κόσμου με τη συμφωνία της Γιάλτας σε ζώνες επιρροής σηματοδοτεί το τέλος του πολέμου και την ανάπτυξη της κυριαρχίας μας αλλά και πολλές φορές τα ίδια μέσα.

Το γερμανικό στρατό κατοχής το διαδέχεται ο σοβιετικός στρατός κατοχής (Πολωνία, Τσεχοσλοβακία, Ουγγαρία, Ρουμανία, Βουλγαρία, Γιουγκοσλαβία, Αν. Γερμανία) ενώ οι ισχυρές δυνάμεις των συμμάχων (Αγγλία, Αμερική, Γαλλία) μοιράζουν

όλο τον υπόλοιπο κόσμο. Ο συμμαχικός στρατός διαδέχτηκε τον γερμανικό στρατό κατοχής στα πλαίσια του "ελεύθερου κόσμου και της δημοκρατίας" (Η εισβολή του αγγλικού στρατού στην Αθήνα τον Δεκεμβρη του 44 αποτελεί τρανή απόδειξη των παραπάνω). Η πολιτική και η ανάπτυξη των υποτελών χωρών εντάσσονται από εκεί και μετά στα σχέδια και στην ανάπτυξη των μεγάλων δυνάμεων.

Αν σήμερα οι αστοί γιορτάζουν τα 50 χρόνια από τη συντριβή του φασισμού, ξέρουμε πως είναι ένα ψέμα,

όπως ξέρουμε ότι δε θα δίσταζαν να τον ξαναχρησιμοποιήσουν όταν και όπως θα τους βόλευε.

Αν οι κουμμουνιστές γιορτάζουν κι αυτοί, ξέρουμε πως αυτοί είναι που θα έπρεπε να κρύβονταν πρώτοι.

Βέβαια οι εκδηλώσεις αυτές δεν γίνονται στο όνομα της "νίκης" και της ιστορικής μνήμης, αλλά προωθούν της "κοινές γιορτές" στα πλαίσια της ενωμένης ευρώπης και σε πείσμα της ιστορικής μνήμης των λαών της.

Π.Α.

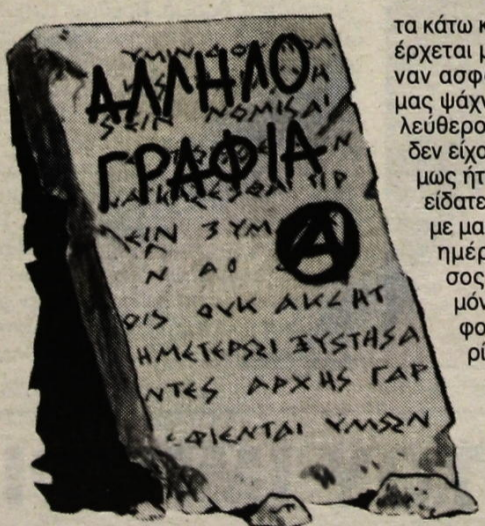

★ Το βράδυ της Πέμπτης 27 Απριλίου συνελήφθησαν οι Γρηγόρης Θ και Λευτέρης Α. σε κεντρική περιοχή της Θεσσαλονίκης, την ώρα που κολλούσαν μια αφίσσα. Παραπέμφθηκαν στο αυτόφωρο με τις κατηγορίες της παράνομης αφισσοκόλλησης και της "εξύβρισης του θρησκευματος της ανατολικής ορθόδοξης εκκλησίας και του συμβόλου της ορθοδοξίας". Στη συνοπτική δίκη της Τρίτης 2/5, επιβλήθηκε ποινή 9μηνων φυλάκισης με τριετή αναστολή στους συντρόφους, που άσκησαν έφεση. Πάνω από την εισαγγελική έδρα, το φτηνό πορτραίτο του Ιησού επικρότησε το υποκριτικό αίσχος της "δικαιοσύνης" κι ολοκλήρης της συναινετικής εν Χριστώ κοινωνίας που ψέλνει μαζί της.

Ο δαίμονας του «ΑΛΦΑ»

Τελικά κανείς δεν είναι τέλειος και φυσικά ούτε και το «ΑΛΦΑ». Η υπερπροσπάθεια που καταβάλλεται για την έκδοση ενός εβδομαδιαίου εντύπου έχει σαν συνεπακόλουθο λάθη. Και αν σε τεχνικό επίπεδο αυτά είναι απολύτως δικαιολογημένα, σε πολιτικό, για μια αναρχική εφημερίδα, δεν είναι. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια, η στήλη του «Δαίμονα» γίνεται αναγκαία. Η τεχνική ομάδα πάντως υποστηρίζει ότι υπεύθυνοι είναι οι καπιταλιστικές κατασκευές υπολογιστές που χρησιμοποιεί. Αλλά μέχρι να έρθει η αναρχία, αυτή η στήλη θα μας συνοδεύει μόνιμα.

Βιάστηκαν πολύ να χαρούν οι φασίστες, όσοι τουλάχιστον απ' αυτούς παρακολουθούν το «ΑΛΦΑ». Στο προηγούμενο τεύχος, δημοσιεύοντας την προκήρυξη της Κίνησης αντιεξουσιαστών-φοιτητών στα πανεπιστήμια και τις σχολές γράψαμε: "Νοιώθουμε την ανάγκη να διαδηλώσουμε ενάντια σε όλους αυτούς που πνίγουν τις επιθυμίες μας. Γιατί η 14η Απρίλη δεν μας εξηλέωσε: απλά μας έδειξε ότι ο αντιφασιστικός αγώνας δεν μπορεί να είναι συνεχής." Ενώ φυσικά το κείμενο έγραφε: ...ο αντιφασιστικός αγώνας δεν μπορεί παρά να είναι συνεχής

Αγαπητή Αλφα,

Πριν αρχίσω την καταγγελία μου, θα ήθελα να συγχαρώ για τη γαμψή ύλη σου. Θα 'ναφερθώ στην Παρασκευή 14/4/95. Είμαι αναρχικός, αλλά δεν ήμουν στην πορεία, λόγω φροντιστηρίου. Μετά το φροντιστήριο πήγα για καφέ με ένα φίλο μου στην πλατεία Εξαρχείων. Όλα καλά μέχρι εδώ. Κατά τις 1:00 φεύγουμε. Κατεβαίνουμε τη Στουρνάρη προς

τα κάτω και στο ύψος της Πατησίων, έρχεται μια διμοιρία των ΜΑΤ με έναν ασφαλτίτη. Μας τις βρέχουνε, μας ψάχνουνε και μας αφήνουνε ελεύθερους μετά. Τα πρόσωπα μας δεν είχαν σημάδια, τα πόδια μας όμως ήταν σαν του Μπάκα, όσοι τα είδατε. Και όλα αυτά επειδή είχαμε μακριά μαλλιά. Από εκείνη την ημέρα φούντωσε άγρια το μίσος μου για το κράτος και όχι μόνο. Όπως είπε και ο σύντροφος Γρίβας, έχει ο καιρός γυρίσματα.

ΗΡΕΜΟΣ

Υ.Γ. Οδυσσέα, Κυριάκο, κρατηθείτε, ΕΡΧΟΜΑΙ

ΣΗΜΕΙΩΣΗ «ΑΛΦΑ»:

Γενικά στις πορείες κατεβαίνουμε ή δεν κατεβαίνουμε. Πάντως με κάθε τρόπο αποφεύγουμε κατά τη διάρκεια τους ή μετά να καθόμαστε αραχτοί στα Εξαρχεία και να πίνουμε τον καφέ μας. Αν δεν πέσουμε σε ΜΑΤατζήδες, θα μας την πέσουνε σίγουρα οι ασφαλίτες. Όμοια όταν γίνονται επεισόδια, δεν περνάει κανείς αμέριμνος κοντά στο χώρο των συγκρούσεων. Τελικά κοστίζει ακριβά.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΔΙΑΤΙΘΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΙΟ ΤΗΣ VILLA AMALIAS.

Χτύπησαν τον Μπάκα; Και λυπηθήκατε;

Η ΥΠΟΘΕΣΗ του ξυλοδαρμού του διαιτητή Μπάκα (καθόλου πρωτοφανής, μιας και από εφεύρεσης του ποδοσφαίρου οι διαιτητές ήταν συχνά-πυκνά δαρμένοι, είτε από τους παίκτες, είτε από φιλάθλους) χρησιμοποιήθηκε σαν αντικείμενο ανάληψης, απ' τους "ειδικούς" μέσω των ΜΜΕ σχετικά με τη βία στα γήπεδα και κατ' επέκταση με τη βία στη νεολαία και την κοινωνία γενικότερα.

Τα κανάλια μιας και η βία πουλάει από τη μια και αφού τους δινόταν μια καλή ευκαιρία χειραγώγησης συνειδητών απ' την άλλη, το αναγάγουν σε κυρίαρχο θέμα. Οι εφημερίδες θυσιάζουν κάποια σοβαρότητα (αν τους έχει απομείνει), στο βωμό του ανταγωνισμού και του κέρδους και ακολουθούν τα κανάλια και τους ραδιοσταθμούς μη βγουν out απ' το

παιχνίδι της διαμόρφωσης νέων αξιών και status στην κοινωνία.

Έχουμε λοιπόν, απ' όλα τα ΜΜΕ, μια παρέλαση "μαϊντάνων" ειδικών, που αφού όλοι εκφράζουν την "αγανάκτησή" τους για το γεγονός κατ' αρχάς, στη συνέχεια βοηθούνε από το είδος και το ύφος των ερωτήσεων των ερωτώντων, ακολουθούν όλοι μαζί αγκαλιασμένοι την κατεύθυνση της ταύτισης όλων των μορφών βίας και έκφρασης αυτής "απ' όπου κι αν προέρχονται". Έχουμε "ψυχιατρούς" τύπου Κούρου να μας λέει ότι φταίει η επιθετικότητα που αποκτούν οι νέοι μέσω της τηλεόρασης, ή φταίει που δεν έχουν μάθει οι άνθρωποι να αντιμετωπίζουν ήπια την αδικία... (άκουσον- άκουσον). Τον άλλον τον Κουράκη (καθηγητή πανεπιστημίου) να λέει πως φταίει οι θεσμοί της οι-

κογένειας, του στρατού και τις εργασίες που δε λειτουργούν καλά, με αποτέλεσμα οι νέοι να γίνονται αχαλίνωτοι και να παρασύρονται απ' την "ψυχολογία του πλήθους" προβαίνοντας σε βίαιες ενέργειες, και τόσους άλλους που υποστηρίζουν πως πρόκειται για παιδιά χωρισμένων οικογενειών που ψάχνουν για τη δική τους οικογένεια μέσα στις ομάδες και τόσες άλλες ανούσιες αηδίες.

Τόσες διαφορετικές αντιλήψεις με μια κοινή συνισταμένη. Όχι βία. Όχι βία στα γήπεδα, κι ας είναι εμφανής η κοροϊδία των φιλάθλων από κυκλώματα και κράτος που τα στηρίζει. Όχι βία στα εξάρχεια ή στα κατελημμένα κατά καιρούς πανεπιστήμια από τους αναρχικούς, κι ας είναι εμφανής οι διώξεις, οι συκοφαντίες, οι βασανισμοί και ενίοτε οι δολοφονίες που υφίστανται.

Όχι βία στις απεργίες και στους εργασιακούς χώρους, κι ας είναι εμφανείς οι ανισότητες και οι αδικίες που υποβάλλονται οι εργαζόμενοι απ' τους εκμεταλλευτές τους. Μόνο το κράτος έχει δικαίωμα στην βία, υποστηρίζουν με μια φωνή όλοι οι υφιστάμενοί του, μιας και για την εξάλειψη όλων των παραπάνω φαινομένων, προτείνουν την προληπτική καταστολή και την πάταξη τους με τη βία των κατασταλτικών μηχανισμών.

Κανένας όμως δεν έκανε κουβέντα για το τι είναι το ποδόσφαιρο και γενικότερα ο αθλητισμός σήμερα, εκεί που τον έχουν φέρει κεφάλαιο και Media. Μια τεράστια βιομηχανία παραγωγής και αναπαραγωγής θεάματος, διαφημίσεων, μαύρου χρήματος, καθήλωσης εκατομμυρίων ανθρώπων στις ΤV, ειδώλων, προτύπων και εξουσιών. Κανένας δε λέει πως τη βία στα γήπεδα, αλλά και έξω απ' αυτά, τη δημιουργήσαν αυτοί που έχουν συμφέρον. Κράτος και εξουσία, προτιμών να έχουν εξεγερμένους στα μαντρωμένα γήπεδα, με μαντρωμένα μυαλά απ' τις ομάδες και τις εξουσιαστικές-ανταγωνιστικές λογικές που λανσάρουν, παρά εξεγερμένους στους δρόμους με ελεύθερα μυαλά και απαιτήσεις που ξεπερνούν ένα πρωτάθλημα ή ένα κύπελλο.

Όπως όλες οι μεγάλες βιομηχα-

νίες, έτσι και του ποδοσφαίρου, εκτός απ' τις διαφανείς και "νόμιμες" διαδικασίες, έχει και τις παράνομες, που είναι και οι πιο προσοδοφόρες. Στα πλαίσια αυτών ίσως εμπεριέχεται και ο ξυλοδαρμός του Μπάκα. Όπως και να έχει όμως, καθόλου δε μας ενδιαφέρει. Αν τον χτύπησαν χουλιγκάνοι, πληρώνει το ρόλο που πήρε για να παίξει, στην μικρογραφία της κοινωνίας, που έφτιαξαν στο χώρο του ποδοσφαίρου. [Η εξουσία έχει απέναντί της την αντίεξουσία]

Αν τον χτύπησαν μπράβοι του Μελίσανδη ή του Καρά όπως υποστηρίζουν, πληρώνει το αντίτιμο της συμμετοχής του στον κερδοφόρο χώρο αυτής της βιομηχανίας.

Να σταματήσουν λοιπόν τα ΜΜΕ να μας σκοτίζουν με "κούφια" θέματα και "κούφιους" ανθρώπους και να συνειδητοποιήσουν όλοι ότι σ' ένα καζάνι βράζουν. Όταν η οργή των νεολαίων για την αδικία της μικρογραφίας της εξουσίας ξεπεράσει τις μάντρες των γηπέδων και ενωθεί με την οργή αυτών που αντιλαμβάνονται συνολικά την αδικία της εξουσίας στην καθημερινότητά τους, τότε αυτό το καζάνι θα φαγωθεί όλο στο μεγάλο φαγοπότη που θα στηθεί για την γιορτή της κατάρρευσης του παλιού κόσμου.

Α.Γ.

Πανσπουδαστικές μπουρμπουλίθρες

Α ΠΕΝΑΝΤΙ στην παγερή αδιαφορία της πλειοψηφίας των φοιτητών για το Πανσπουδαστικό συνέδριο, εμείς επιπλέον δηλώνουμε την απέχθεια μας για τις υποτιθέμενες αγωνιστικές διαδικασίες. Πιστεύουμε ότι το Πανσπουδαστικό δεν αφορά τις ανάγκες των φοιτητών αλλά τα διαχειριστικά τετίπια των φοιτητοδιδυντων. Το Πανσπουδαστικό προετοιμάζει τη συναίνεση και ίσως και μια ΕΦΕΕ ακόμα πιο κυριλέ τύπου ΦΕΑΠ Θεσσαλονίκης, που έφτασε στο σημείο πέρσει να καταδικάσει την κατάληψη της Αρχιτεκτονικής. Εξάλλου όλοι γνωρίζουμε ότι η ΕΦΕΕ αποτελεί εφελτήριο μελλοντικών βουλευτών και υπουργών. Μια εποχή πρόβαλε διεκδικητικά αιτήματα, τις περισσότερες φορές άμεσα αφομοιώσιμα από το πρόγραμμα του καπιταλισμού (όντας κακέκτυπο του εργατικού

συνδικαλισμού, βλέπε ΓΣΕΕ). Τώρα όμως έφτασε στο σημείο να μην προβάλλει ούτε καν κάποια ρεφορμιστικά αιτήματα, αλλά να ακούγεται κάθε χρόνο για την έκδοση των αποτελεσμάτων των φοιτητικών εκλογών.

Οι επαγγελματίες φοιτητοπατέρες έχουν ως έργο τους τον ευνοϊσμό των αγώνων, μετατρέποντάς τους σε ακίνδυνους για την κυρίαρχη τάξη πραγμάτων.

Ακολουθώντας το πρόγραμμα των κομμάτων, προωθούν τα σχέδια του διεθνοποιημένου κεφαλαίου [ΕΟΚικές επιλογές-εντατικοποίηση-Γραφεία σταδιοδρομίας-Πανεπιστήμια επιχειρήσεις]. Συμβάλλουν στην απρόσκοπτη λειτουργία του Πανεπιστημίου της εξουσιαστικής, κατακερματισμένης γνώσης, του καπιταλιστικού καταμερισμού εργασίας, του πανεπιστημίου θεματοφύλακα των "αξιών" της κυριαρχίας, απολο-

γητή των καταγέλαστων ιδεολογημάτων του τέλους της ιστορίας.

Το Πανεπιστήμιο δεν προετοιμάζει μόνο τους αυριανούς τεχνοκράτες, αλλά εξειδικεύει και χειραγωγεί ιδεολογικά τις αυριανές στρατιές των μισθωτών σκλάβων.

Δεν επιδιώκουμε να αλλάξουμε τους συσχετισμούς, ούτε να περισώσουμε το κύρος της ΕΦΕΕ.

Στα πολιτικά παιχνίδια εξουσίας της ΕΦΕΕ αντιτάσσουμε την αυτοργάνωση-αυτενέργεια μέσα από τις γενικές συνελεύσεις.

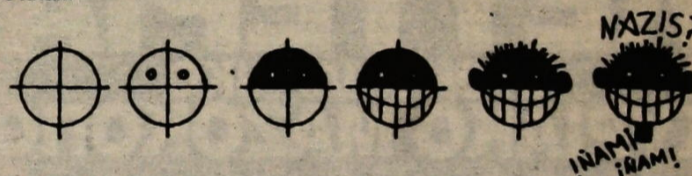
Κοινοί αγώνες και αυτόνομος συντονισμός εργαζομένων, νεολαίων, φοιτητών.

ΑΝΑΡΧΟΚΟΥΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ-ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ που συμμετέχουν στην Κίνηση Αναρχικών-Αντιεξουσιαστών από Πανεπιστήμια και Σχολές

Βλέπω και γελάω

Απίστευτο γέλιο με τη συζήτηση για τον φασισμό στον ΑΝΤ1. Θέατρο του παραλόγου με το Μιχαολιάκο να παριστάνει τον δημοκράτη, τον Πλεύρη να αρνείται τον αντισημιτισμό, έναν παλαβό διανοούμενο να έχει φάει κόλλημα με την "ιδεολογία" γενικά, με τον Φουράκη να μας αποκαλύπτει ότι οι Ρωσοπόντιοι είναι μεταμφιεσμένοι εβραίοι για να ελέγξουν το γιουσουρούμ (και την πατρίδα μας), με τον Πάγκαλο να προσπαθεί να καρπωθεί τον αντιφασισμό και να το παίξει Μπεν Χουρ της δημοκρατίας, έναν τηλεπαρουσιαστή να τα έχει χαμένα και ένα ακροατήριο διαμάντι γεμάτο εβραίους, ΕΛΑΣίτες, χρυσαυγίτες, κάνα δυο φοιτητάρια και διάφορα άλλα φρούτα. Στο τέλος ο Πάγκαλος αποχώρησε (από σφαλίρα σε σφαλίρα πάει ο κακομοιρός), το ακροατήριο ήταν έτοιμο να αρχίσει τις αντιδημοκρατικές μπουνιές, και ο δημοσιογράφος (που νόμιζε ότι θα δει την τίγρη και θα βγει και κερδισμένος) στα πρόθυρα νευρικής κρίσης...

Ελπίζουμε βαθύτατα να μας ξαναδοθεί η δυνατότητα να απολαύσουμε τέτοια ματς δημοκρατίας-φασισμού γιατί πέρα από το ότι είναι απόλυτα ακίνδυνα μέσα στη γελοιότητά τους, είναι και φοβερά διασκεδαστικά...

Παιχνίδια στο καβούκι της Caretta caretta

ΠΟΛΥΣ ΛΟΓΟΣ γίνεται τελευταία για τις θαλάσσιες χελώνες και μάλιστα αυτήν την περίοδο, λίγο πριν από την έναρξη της αναπαραγωγικής δραστηριότητάς της. Σε αυτήν την αναφορά μας δε θα σταθούμε στην καταστροφή των παραλιών της νότιας Ζακύνθου, φυσικού τους βίοτοπου, με την αυθαίρετη δόμηση, τις εκατοντάδες ομπρέλες και τα ταχύπλοα του "υψηλού" -συναλλαγματικά, εννοείται- επιπέδου τουρισμού του νησιού. Ού-

τε στο πώς και από ποιον ορίζεται η δόμηση ως αυθαίρετη (για παράδειγμα μεγάλο ξενοδοχειακό συγκρότημα στον αιγιαλό του κόλπου του Λαγανά δε χαρακτηρίζεται ως αυθαίρετο, σε αντίθεση με παρακείμενη παράγκα-ταβέρνα). Ούτε, βέβαια, στην ποιότητα εκείνου του πολιτισμού που στέλνει ορδές εισβολέων-τουριστών φορέων της καταναλωτικής αντίληψης για το τι είναι φυσικό περιβάλλον. Θα αναφερθούμε στη δράση και στη λογική των λεγόμενων μη κρατικών φορέων, των σχετικών περιβαλλοντικών οργανώσεων.

Εδώ και έντεκα χρόνια ο αντίστοιχος σύλλογος προστασίας -πανελλαδική οργάνωση με έδρα την Αθήνα- κατάφεραν, είναι αλήθεια, να προστατεύσει ικανοποιητικά χιλιάδες φωλιές με τη συμμετοχή εκατοντάδων εθελοντών ακολουθώντας όμως παράλληλα μια μετροπαθή τακτική υποταγής στις πιέσεις που δέχονταν και εκλιπαρώντας τον κρατικό παρεμβατισμό μέσω νομοθετικής ρύθμισης. Έτσι όταν τραμπούκοι μισοφόροι συγκεκριμένης ξενοδοχειακής μονάδας προπηλάκιζαν μέλη του ή κατέβαιναν με τρακτέρ για να καταστρέψουν τις φωλιές στην παραλία, η ηγεσία του συλλόγου αυτού απομάκρυνε από το νησί τους πιο ακτιβιστές από τα μέλη της "γιατί η παρουσία τους λειτουργούσε προκλητικά". Όταν μισή ντουζίνα χελ-

ώνες ξεβράζονταν σκοτωμένες από ταχύπλοα, ο σύλλογος άπολμος-πιστεύοντας ότι έτσι συντηρεί ένα "κοινωνικά εύσχημο" δικό του πρόσωπο- καλούσε ουσιαστικά την GREENPEACE να "καθαρίσει" για λογαριασμό του (οργάνωση που για τον πυροτεχνητικό ακτιβισμό, την ιεραρχική δομή και την εκσυγχρονιστική εξουσιαστική λογική της θα μιλήσουμε κάποια άλλη στιγμή). Ταυτόχρονα εξοστρακίζοντας την άμεση κοινωνική παρέμβαση ως τακτική προσέγγισης των κατοίκων της περιοχής, ακολουθώντας μια δημοσιο-σχετιστική πρακτική με τις τοπικές αρχές, προωθώντας τη λογική της διαμεσολάβησης "προσωπικότητας" και ξένων -άρα πιο "έγκυρων"- περιβαλλοντικών οργανώσεων κατάφερε τη νομοθετική κατοχύρωση της προστασίας της θαλάσσιας χελώνας. Μια κατοχύρωση που σύντομα όλοι κατάλαβαν ότι εξαρτόταν από την αστυνομική της εφαρμογή, η οποία παρεμπιπτόντως δεν έγινε και ποτέ.

Έτσι, ο σύλλογος αυτός, πιστός στα βήματα των αδελφών διεθνών οργανώσεων WWF και GREENPEACE αποκωδικοποίησε την έννοια της κοινωνικής ευαισθητοποίησης σε πώληση T-shirts και εγγραφές μελών ουσιαστικά στη βάση του οίκτου "για τα κακόμοιρα τα ζωάκια" μη λέγοντας λέξη για το πολιτικοκοινωνικό καθεστώς που αντιλαμβάνεται το φυσικό περιβάλλον ως πηγή φυσι-

κών πόρων στο βωμό της αμοραλιστικής (για να χρησιμοποιήσουμε μια επίκαιρη λέξη) οικονομικής ανάπτυξης, εθνικής και ιδιωτικής. Χάθηκε, λοιπόν, το παιχνίδι της αυτοδιαχείρισης του ζακυνθινού βίοτοπου από τους ίδιους τους κατοίκους, έστω και στο εφικτό πλαίσιο ενός περιορισμένου μοντέλου αυτοοργάνωσης. Ένα παιχνίδι που η ηγεσία του συλλόγου για την προστασία της θαλάσσιας χελώνας δε θέλησε να παίξει ποτέ, παρόλο που αποτελεί τυπικά ιδρυτικό της σκοπό.

Έτσι φτάσαμε στην ιστορία του ζακυνθινού θαλάσσιου πάρκου και τη διαδικασία αγοράς της παραλίας Σεκάνια από τη WWF, αγορά που φαίνεται να ξεπερνά τα 800 εκατ. Προκύπτουν μερικά ερωτήματα, φίλοι περιβαλλοντιστές:

● μήπως η λογική δημιουργίας θαλάσσιων πάρκων είναι η ίδια η λογική των ζωολογικών κήπων που τόσο αντιμάχαστε; Και σε ένα θαλάσσιο πάρκο οι επισκέπτες με τους μπρόμπερες να χάσκουν στη θέα των "άγριων ζώων" δεν αναπαράγουν την ίδια αντίληψη μέσα στις δομές της κοινωνίας του θεάματος αποκομμένοι ουσιαστικά από τα ανατρεπτικά βιώματα της ζωής στην άγρια φύση;

● μήπως η λογική της αγοράς ολόκληρων βιοτόπων έχει πολύ θτενή σχέση με την εμπορευματοποίηση της φύσης που αντιπαλεύετε απερί-

φραστα; Ποια είναι η ηθική της λογικής που λέει ότι για να προστατευτεί ένας βιότοπος δεν έχουν παρά να τον αγοράσουν οι "καλοί"; Η διαφορετική κοινωνία για την οποία αγωνίζεστε χωρεί τη λογική του "ο σκοπός αγιάζει τα μέσα";

● με ποιον τρόπο το θαλάσσιο πάρκο, ως ο απόλυτος τρόπος προστασίας, θα προστατεύσει τις παραλίες, για παράδειγμα από μια πετρελαιοκηλίδα; Μήπως οι τοξικές ουσίες, και γενικότερα η μόλυνση στη Μεσόγειο ξέρει να διαβάζει τις ταμπέλες του θαλάσσιου πάρκου και να στέκεται μακριά;

Και δεν μας εκπλήσσει φυσικά ότι όλα τα μ.μ.ε. ενισχύουν τη δημιουργία του θαλάσσιου πάρκου (και η "Εποχή" ακόμα τοποθετήθηκε υπέρ, στο τελευταίο φύλλο της, χωρίς καμιά κριτική προσέγγιση).

Σε μια Μεσόγειο που πεθαίνει αργά και σταθερά η οποιαδήποτε περιβαλλοντική δράση που δε θέτει προς ανατροπή τις ισχύουσες κοινωνικές συνθήκες, απλά εθελουφλεί. Ή με άλλα λόγια, η κοινωνία της μόλυνσης δεν καθαρίζεται, ανατρέπεται.

Κ.Τ.

Αλφα
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΑΛΦΑ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

ΕΤΟΣ 1ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 8

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-
ΠΟΥΛΟΥ 45

ΤΗΛ. - FAX: -
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Καταλήψεις: Δίκες καθ' υπαγόρευση

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ ΣΤΙΣ 9 ΜΑΗ έγινε η δίκη των 4 καταλήψεων στέγης που είχε αναβληθεί από τις 17 Γενάρη. Η δίκη αυτή είχε οριστεί για να δικαιολογήσει τη συντονισμένη επιχείρηση της εκκένωσης των καταλήψεων στις 17 του περασμένου Νοέμβρη. Το φανερά κατασκευασμένο των κατηγοριών και η αλληλεγγύη που επιδείχθηκε σ' αυτή την περίπτωση διαμόρφωσε ένα αρκετά ευνοϊκό κλίμα που απέτρεψε την κατάδίκη (που σε άλλες περιπτώσεις γίνεται με χαρακτηριστική ευκολία) των δικαζόμενων. Αλλωστε η τρομοκρατία του κράτους είχε ασκηθεί (και είχε αποτύχει παταγωδώς) στις 17 Νοέμβρη. Οι προληπτικές συλλήψεις με σκοπό την τρομοκράτηση και την καταγραφή των καταλήψεων, των πρακτικών τους και των αντιτάσεων τους δε θα μπορούσαν να έχουν συνέχεια σε μια δίκη...

Σε αυτό το κλίμα επιδίωχτηκε από τους δικτυικούς μηχανισμούς η αποπολιτικοποίηση της δίκης και ο κατακερματισμός του ενιαίου της χαρακτήρα σαν δίκη των καταλήψεων ώστε να είναι πιο εύκολη στο μέλλον η αντιμετώπιση τους σύμφωνα με την τακτική του διαίρει και βασίλευε.

Ετσι, η μόνη δίκη που έγινε είναι αυτή της Αλκαμένους και Ταρσού. Εχοντας την πιο ελαφριά και αστήριχτη κατηγορία, δεν μπορούσε παρά να αθωωθεί. Η κατηγορία της παρακώλυσης δημόσιας υπηρεσίας για ένα κτίριο εγκατελειμένο επί 15 χρόνια πριν από την κατάληψη, αποδεικνύει απλά τη σχιζοφρένεια των δικτυικών μηχανισμών και δεν μπορεί να σταθεί σε ένα δικαστήριο που προ-

σπαθεί να δείξει ένα πρόσωπο δικαίου. Ακόμα και ο μάρτυρας κατηγορίας του δήμου αθηναίων αναγκάστηκε να παραδεχτεί έμμεσα ότι η μήνυση του δήμου έγινε καθ' υπαγόρευση των μπάτσων για να στηρίξουν την επιχείρηση της 17ης Νοέμβρη.

Η δεύτερη χρονικά δίκη, αυτή της Κεραμεικού αναβλήθηκε επ' αόριστον παρόλο που ξεκίνησε, με τη δικαιολογία των μη επαρκών αποδείξεων. Κι αυτό γιατί δεν μπορούσε να στηριχθεί η κατηγορία της ρευματοκλοπής για ένα σπίτι που πληρώνει λογαριασμούς της τάξης των 100.000, ούτε ότι τα γιαταγάνια που χρησιμοποιούνται σε σχολές πολεμικών τεχνών είναι όπλα.

Η δίκη της Αχαρνών αναβλήθηκε για τις 27 Νοέμβρη και της Λέλας Καραγιάννη επ' αόριστον. Είναι χαρακτηριστικό πως όταν δηλώθηκε από σύντροφο η επιθυμία μας η δίκη να είναι κοινή για όλες τις καταλήψεις, απορρίφτηκε με το πρόσχημα της έλλειψης τεχνικής δυνατότητας, χωρίς βέβαια να εξηγηθεί το πως δεν έγινε αυτό την προηγούμενη φορά.

Να σημειώσουμε τέλος την, για μια ακόμη φορά, ασφυκτική παρουσία των μπάτσων που απαγόρευαν στους συγκεντρωμένους συμπαραστάτες να πλησιάσουν στην αίθουσα της δίκης.

Μ Π Ε Ρ Ν Τ Υ

Πέρα από τις αλυσίδες που δένουν τους φοιτητές

ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΧΙΛΙΑ ήταν τα άτομα που συμμετείχαν στην αντιστασιακή πορεία της περασμένης Δευτέρας που κάλεσε η ΕΦΕΕ. Όσον αφορά την παρουσία ανθρώπων του αντιεξουσιαστικού-αναρχικού χώρου στη συγκεκριμένη πορεία, αυτή εκφράστηκε με τη συγκρότηση ενός μπλοκ διακοσίων περίπου συντρόφων στο τέλος της. Το μπλοκ -που οργανώθηκε μετά από κάλεσμα και με πανώ της Κίνησης Αναρχικών-Αντιεξουσιαστών από Πανεπιστήμια και Σχολές- αν και δεν ήταν ιδιαίτερα οργανωμένο, αποτέλεσε μια θετική και αρκετά δυναμική παρουσία στους αθηναίους δρό-

μους απ' όπου πέρασε η πορεία. Μπροστά από τη Μεγάλη Βρετανία, κάποιοι από το μπλοκ επιτέθηκαν και έσπασαν τα τζάμια δύο αυτοκινήτων μάρκας Mercedes, ενώ κάποιοι άλλοι έκαναν "αλυσίδα" στο πίσω μέρος της πορείας για την προστασία αυτής σε ενδεχόμενη επίθεση των ΜΑΤ που ακολουθούσαν.

Αξίζει, ακόμα να σημειωθεί η "αλυσί-

Εκδηλώσεις

★ Την Κυριακή, στις 8.00 π.μ., θα πραγματοποιηθεί συναυλία αλληλεγγύης στον αναρχικό Κυριάκο Μαζοκόπο, η έφεση του οποίου εκδικάζεται στις 17 Μαΐου. Τη συναυλία διοργανώνει η Επιτροπή Αλληλεγγύης στο "Φοίνικα" στο Περιστέρι.

★ Το απόγευμα της Τρίτης 16 Μαΐου, θα πραγματοποιηθεί στα Προπύλαια συγκέντρωση αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους με αιχμή, ενόψη και της εκδίκασης της έφεσής του, όπως προαναφέρθηκε, Κυριάκου Μαζοκόπου. Την συγκέντρωση καλούν σύντροφοι και συντρόφισσες του αναρχικού χώρου (δεν είχαμε στα χέρια μας την αφίσσα όταν τυπωνόταν η εφημερίδα).

★ Την Τρίτη επίσης η Επιτροπή Αλληλεγγύης Θεσσαλονίκης καλεί σε συγκέντρωση συμπαραστάσεως στον Κ. Μαζοκόπο στην Καμάρα, στις 6.30μ.μ.

★ Την ερχόμενη Τετάρτη, στις 6.00μ.μ. στο Πολυτεχνείο θα πραγματοποιηθεί συζήτηση της Κίνησης Αναρχικών - αντιεξουσιαστών σε πανεπιστήμια και σχολές.

δα" που σχημάτισαν μέλη των Μ-Λ γκρουπούσκουλων και της ΟΣΕ μπροστά από το Αναρχικό-Αντιεξουσιαστικό μπλοκ για την "προστασία της πορείας από τους προβοκάτορες" στα χνάρια των ομοϊδεατών τους του ΚΚΕ αλλά με χλωμά αποτελέσματα. Δεν έλειψαν φυσικά οι αψιμαχίες μεταξύ της "αλυσίδας" αυτής και κάποιων αναρχικών.

Η Κίνηση Αναρχικών-Αντιεξουσιαστών σε Πανεπιστήμια και Σχολές καλεί συζήτηση την ερχόμενη Τετάρτη, στις 6 μ.μ. στο Πολυτεχνείο για τον καθορισμό του λόγου και της περαιτέρω δράσης της, κυρίως αυτής πριν το κλείσιμο των σχολών.

ΚΙΝΗΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ-ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ ΣΕ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΣ

Από τον Σύλλογο Φοιτητών του Τμήματος Μεθοδολογίας, Ιστορίας και θεωρίας της επιστήμης του Πανεπιστημίου Αθηνών κυκλοφόρησε το παρακάτω κείμενο για συμπαράσταση στο Νίκο Καρατζά. Παραθέτουμε το απόσπασμα που αναφέρεται στο Νίκο:

...Πριν λίγους μήνες συνελλήθη ο μαθητής Νίκος Καρατζάς σε πορεία που πραγματοποιούνταν για την επαιτήριο της δολοφονίας του Καθηγητή Τεμπονέρα. Όλοι παρακολούθησαμε στους δέκτες των τηλεοράσεων μας τον μαθητή να συλλαμβάνεται και να κακοποιείται βάνασσα από τα αστυνομικά όργανα. Το είδαμε να συλλαμβάνεται δίχως τσάντα και όμως να του "φορτώνεται" μία τέτοια με έναν αριθμό αυτοσχέδιων μολότωφ. Τι να καταδικάσουμε πρώτα; Την εισβολή των ειδικών κατασταλτικών δυνάμεων σε μια πορεία μαθητών φοιτητών εργαζομένων ή το άγριο ξελοκόπημα ανυπεράσπιστων άοπλων διαδηλωτών και ανυποψίαστων περαστικών; Ή μήπως να μιλήσουμε για τα

Μ.Μ.Ε. που βιάστηκαν να βγάλουν τα συμπεράσματά τους μιλώντας για ενοχή και γνωστού αγνώστους;

Το θέμα του Ν. Καρατζά πιστεύουμε πως ευαισθητοποιεί κάθε πολίτη φοιτητή που ενδιαφέρεται ακόμα για τα κοινωνικοπολιτικά δρώμενα. Και βέβαια ο Ν. Καρατζάς είναι μόνο μια αρχή για μια προσπάθεια που καταβάλλεται από πολλές πλευρές να χειραγωγήθει το αγωνιστικό νεολαιίστικο κίνημα. Δεν καταδικάζουμε λοιπόν μόνο τη τυχαία σύλληψη του μαθητή και εργαζόμενου Ν. Καρατζά αλλά και την καταπάτηση του δικαιώματος που έχουμε να διαδηλώνουμε, να κραυγάζουμε, να διαμαρτυρόμαστε αλλά ακόμα και να πενθούμε για το θάνατο του καθηγητή Τεμπονέρα.

Με απόφαση της Γενικής Συνέλευσης του Τμήματος Μ.Ι.Θ.Ε. ζητούμε την άμεση αποφυλάκιση του Ν. Καρατζά.

Ο Σύλλογος του Τμήματος Μ.Ι.Θ.Ε.
Αθήνα, 11-5-95

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ: ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΛΠΟ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Λατινική Αμερική και στον Τρίτο Κόσμο «πέτυχαν» τους σκοπούς τους, κυρίως τα εθνικοαπελευθερωτικά, δεν συνέβει το ίδιο και στη μητροπολιτική δύση.

Οι αρχές της δεκαετίας του '80 τα βρίσκει ηττημένα ή βαριά λαβωμένα. Στην προκειμένη περίπτωση δεν θα μας απασχολήσουν ιδιαίτερα οι συνθήκες αυτής της ήττας, αλλά σε κάποιο βαθμό συνδέθηκε και με την ήττα των μηχανισμών της ΕΣΣΔ εκείνη την περίοδο. Με σημείο καμπής την κατάρριψη του κορεάτικου τζάμπο το 1982, κορυφώνεται από τις ΗΠΑ το κυνήγι των μαγισσών στο όνομα της καταπολέμησης της τρομοκρατίας και ταυτόχρονα αρχίζει, για την ΕΣΣΔ, η καταγγελία της «αυτοκρατορίας του κακού» (κατά Ρίγκαν). Είναι η περίοδος που στο ανατολικό μπλοκ αρχίζουν να λειώνουν οι πάγοι του γραφειοκρατικού καπιταλισμού, κατάρχην με τα γεγονότα της Πολωνίας και με πιο αργές διαδικασίες -αλλά πολύ πιο εκρηκτικές- μέσα στη Σοβιετική Ένωση, με αποκορύφωση το 1985-'86 και η κατάρρευση το 1989.

Με βάση αυτές τις εξελίξεις οι ΗΠΑ σιγά-σιγά διαμορφώνουν τους όρους για μια παγκόσμια εκστρατεία κατά της τρομοκρατίας. Πατώντας στο πτώμα της ένοπλης ταξικής συγκρούσε (με το μαρξιστικό-λενινιστικό χαρακτήρα που αυτή κυρίως πήρε) αναδεικνύει το νέο φανταστικό εχθρό. Για δύο κυρίως λόγους: ο πρώτος είναι ακριβώς η μέρα από την ιδεολογική χρήση της ήττας χειραγώγηση των κοινωνικών αγώνων που αναπτύσσονται στις μητροπόλεις, με τις εμπει-

ρίες και τη συνείδηση που αναπτύχθηκε το προηγούμενο διάστημα, θέτοντας όρους και όρια. Για την ανάπτυξη αυτών των όρων και των ορίων των κοινωνικών αγώνων, απαραίτητη συνθήκη είναι η **κοινωνική σύγχυση** που δημιουργεί ο νέος εχθρός που προβάλλεται από παντού.

Ο δεύτερος λόγος είναι ο έλεγχος των «αυτονομημένων» λενινιστικών κέντρων που εξακολουθούσαν την ένοπλη αντιπαράθεση. Όχι τόσο για τον όποιο κίνδυνο που θα μπορούσαν να αποτελέσουν, όσο για την «ένταξη» τους στους ενδοκυριαρχικούς πια, ανταγωνισμούς. Όπως αναφέρθηκε, αυτή η διαδικασία ξεκινάει στις αρχές της δεκαετίας του '80, εντείνεται μετά το '85 και μετά το '90 αρχίζει να ολοκληρώνεται, πράγμα που συνεχίζεται και μέχρι σήμερα στα πλαίσια και με τους όρους που καθορίζονται μέσα από τη νέα τάξη κυριαρχίας.

Η Ελλάδα δεν ξέφυγε από αυτή την διαδικασία. Τα τελευταία μάλιστα χρόνια, αποκτά και τα ολοκληρωτικά χαρακτηριστικά του νέου εχθρού: τρομοκρατία, τρομοθέαμα, καταστολή (τρόμος-κράτος). Πώς θα μπορούσε να είναι αλλιώς; Από τη δεκαετία του '50, οι αμερικάνικοι μηχανισμοί δίωξης, ελέγχου και κυριαρχίας καθορίζουν και προσανατολίζουν το ελληνικό κράτος. Η διαδικασία προώθησης της ιδεοληψίας της τρομοκρατίας στην Ελλάδα ξεκινάει μόλις το '85 με την ταξιδιωτική οδηγία Ρίγκαν. Έχει όμως προηγηθεί η άνοδος του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, που λόγω ιστορικών καταβολών και ιδεολογικών αναφορών, αλλά και των επιλογών που έδωσε στην εξω-

τερική πολιτική, δίνει «χώρο» ώστε η Αθήνα να γίνει ένα ακόμα κέντρο των αντιπαράθεσεων των κινήματων και κρατών της Μέσης Ανατολής. Ταυτόχρονα το ελληνικό ένοπλο κίνημα και οι ένοπλες αντιστάσεις αλλάζουν χαρακτήρα. Τα πολιτικά και κοινωνικά υποκείμενα της χουντικής και μεταπολιτευτικής περιόδου που αναφέρονταν και έκφραζε το ένοπλο κίνημα εξαντλήθηκαν. Τα νέα υποκείμενα που αναδείχτηκαν στη δεκαετία του '80 ήταν «αδύναμα» να δώσουν προοπτική και περιεχόμενο στο ένοπλο κίνημα.

Στις σημερινές συνθήκες, το ελληνικό αντάρτικο πόλεων πια είναι ακίνδυνο για το καθεστώς, ενώ τα επαναστατικά προτάγματά του για μια άμεση κοινωνική δυναμική, αδύνατα. Όπως προαναφέρθηκε μετά το '85 τα πράγματα αλλάζουν. Το ελληνικό κράτος εντάσσεται στην παγκόσμια εκστρατεία και διαδικασία κατά της τρομοκρατίας. Και πάλι όχι γιατί ηθικώς, αλλά για την προώθηση της χειραγώγησης, της κοινωνικής σύνθεσης και την απώθηση των ταξικών αγώνων με εξεγερσιακά χαρακτηριστικά. Πολλά γεγονότα τα τελευταία χρόνια στον ελλαδικό χώρο έθρεψαν το νέο φανταστικό εχθρό. Όλη αυτή η διαδικασία δεν είναι καθόλου ανώδυνη για τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες. Ο Κυριάκος Μαζοκόπος είναι ένας από τους τελευταίους που «τσίμπησαν» οι μηχανισμοί για να θρέψουν την κρατική τρομοκρατία. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια, ο Κυριάκος Μαζοκόπος δεν πρέπει να είναι ένοχος ή αθώος, πρέπει να είναι ελεύθερος.

Γ.Κ.

INTERNATIONAL SOLIDARITY • ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

FREEDOM • ΛΕΥΤΕΡΙΑ

LIBERTY • ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΥΡΙΑΚΟ ΜΑΖΟΚΟΠΟ

FREIHEIT • ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

OSGURLUK • ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

LIBERTE • ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

CNT-AIT Εθνική Συνουσιαστική Εργατική Οργάνωση της Διεθνούς Ένωσης Εργατών • **CRIFA** Επιτροπή αυτονομίας της Αθήνας των Αναρχικών Ομοσπονδιών • **FAI** Αναρχική Ομοσπονδία Ιταλίας • **FAP** Αναρχική Ομοσπονδία Γαλλίας • **FAI** Ιβηρική Αναρχική Ομοσπονδία • **FJL** Ιβηρική Ομοσπονδία Ελευθεριακής Νεολαίας • **ABC London** Αναρχικός Μάβας Συναγερμός Ανορθόδοξων • **ABC New York** Αναρχικός Μάβας Συναγερμός Νέας Υόρκης • **ABC Hamburg** Αναρχικός Μάβας Συναγερμός Αμβούργου • **SOLIDARITY FEDERATION (AIT)** Αγγλία • περιοδικό **BLACK FLAG** Αγγλία • περιοδικό **AMARGI** Τουρκία • περιοδικό **AMOR Y RABIA** Μεξικό • περιοδικό **LOVE & RAGE** ΗΠΑ • **COLECTIVO ANARCHICO TERRITORIAL** Ραφαήλ Ιταλία • **CENTRO DE CULTURA LIBERTARIA** Πορτογαλία • περιοδικό **ANARCHISMO** Ιταλία

INTERNATIONAL SOLIDARITY ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η παραπάνω αφίσσα αλληλεγγύης στον αναρχικό Κυριάκο Μαζοκόπο κυκλοφόρησε από την Πρωτοβουλία Αναρχικών Θεσσαλονίκης ενόψη και της δίκης του την Τετάρτη 17 Μαΐου δευτερο βαθμό. Αν εξαιρέσει κανείς τις ελληνοτουρκικές αφίσσες που είχαν κυκλοφορήσει αναρχικοί και αντιεξουσιαστές από την Ελλάδα και την Τουρκία για την επίσκεψη του Μπους το καλοκαίρι του '91, είναι η πρώτη αφίσσα εδώ και πολλά χρόνια που κυκλοφορεί υπογράφεται από αναρχικές ομάδες στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Ακόμη και αν η δίκη του Κ. Μαζοκόπου δεν είχε τεράστια σημασία, η συνεργασία συντρόφων και ομάδων σε διεθνές επίπεδο αποτελεί από μόνη της γεγονός. Στο μέλλον οφείλουμε όλοι να αναπτύξουμε παρόμοιες συνεργασίες πολύ πιο εκτεταμένα, αν θέλουμε να αντισταθούμε με επιτυχία στις καινούργιες μεθοδεύσεις της εξουσίας σε πανευρωπαϊκό πια επίπεδο, με τη συνθήκη Σέγκεν.

ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ δημοσιοποιούμε μια "πολιτική καταγγελία" εις βάρος της συντακτικής συνέλευσης του Αλφα από τον Γ. Αναγνωστόπουλο και μαζί με αυτή και την απάντησή της. Παρόλα αυτά όμως και τα δύο κείμενα δεν επιπρόκειαν στον αναγνώστη να κατανοήσει τα πραγματικά γεγονότα που απειλούν και την υποτιθέμενη αφορμή για το λιβέλο που ο κύριος Αναγνωστόπουλος εξαπολύει ενάντια μας, αφού σε κανένα από αυτά δεν αναφέρονται οι διαδικασίες και τα γεγονότα που συνέβησαν πριν, κατά τη διάρκεια της Πρωτομαγιάς και στον χρόνο που την ακολούθησε μέχρι την αποστολή της επιστολής και την απάντησή της.

Πέρα από κάθε διάθεση κουτοσυνετισμού ή διαστρέβλωσης τους, δημοσιοποιούμε τα γεγονότα, πιστεύοντας ότι εκτός από ηθικό είναι και αναγκαίο, καθώς είναι η γνώση αυτή που μπορεί να είναι προακτατική και απαγορευτική, από και σε πρακτικές και λογικές σαν αυτές του προαναφερόμενου επιστολέα.

Τα γεγονότα αρχίζουν δύο μήνες πριν όταν εκπρόσωποι των Αυτόνομων εργατικών συσπειρώσεων στις οποίες συμμετείχαν και σύντροφοι της συντακτικής συνέλευσης του Αλφα, ήρθαν στα γραφεία μας προτείνοντας τη συνδιοργάνωση από κοινού και με άλλες ομάδες και άτομα της Πρωτομαγιάτικης κινητοποίησης. Σε αυτή την πρώτη επαφή και αφού ανταλλάχθηκαν απόψεις για την κατάσταση του εργατικού κινήματος, τον τρόπο απεγκλωβισμού του και ριζοσπαστικοποίησης του, και την ανάγκη δημιουργίας ενός επαναστατικού ρεύματος μέσα στην κοινωνία φάνηκε ότι ήταν κοινή επιδίωξη η συνδιοργάνωση των κινητοποιήσεων. Και μέσα σε αυτό το πνεύμα και αναγνωρίζοντας την αναγκαιότητα τέτοιων πρωτοβουλιών σαν αυτή των Αυτ. Εργ. Συσπ. δημοσιοποιήσαμε τα ανοιχτά καλέσματα τους, στις στήλες της εφημερίδας, κάνοντας σαφές στους εκπροσώπους των Α.Ε.Σ. ότι το Αλφα λόγω των διαφορετικών θέσεων των συντρόφων που το απαρτίζουν δεν μπορούσε να εμφανιστεί σαν ενιαία ομάδα παρά μόνο σαν άτομα που εκφράζουν προσωπικές θέσεις και ανησυχίες.

Το γεγονός της δολοφονικής απόπειρας ενάντια στον αναρχικό Γ. Σταθόπουλο από φασιστοειδείς της περιοχής, φόρτισε το κλίμα αποδυναμώνοντας ουσιαστικά τις διαδικασίες προετοιμασίας των εκδηλώσεων. Στην πρώτη ανοιχτή συνέλευση που πολιτευθήκαμε ενώ υπήρχε γενική συμφωνία για θέματα όπως αυτά του εορτασμού στο ρόλο των συνδικάτων, της εκμετάλλευσης των μεταναστών εργατών (πολιτικά, οικονομικά κ.α.), διαφάνηκε η διαφορετική στρατηγική δράσης και προσέγγισης του ζητήματος της κεντρικότητας των πρωτομαγιάτικων εκδηλώσεων. Η μια (σε γενικές γραμμές) πρότεινε μοίρασμα προκηρύξεων σε χώρους εργασίας και εργατικές συνοικίες με αποκορύφωμα πορεία στις δυτικές συνοικίες, ενώ η δεύτερη μιλούσε για τοπικές εκδηλώσεις από ομαδοποιήσεις σε διάφορες γειτονίες με το χαρακτηρισμό η κάθε ομαδοποίηση ήθελε να τις προσδώσει και αποκορύφωμα συγκέντρωση στο Μουσείο έτσι ώστε να υπάρχει επαφή με τον κόσμο που θα πήγαινε στη συγκέντρωση. Από αυτή την πρώτη συνάντηση αποχώρησαν οι εκπρόσωποι της ΣΑΚΕ που κούρασαν τη συνέλευση με τις ανειδίκενές τους περί εργατικής πρωτοπορίας κλπ και η συνάντηση τελείωσε με ανανέωση του ραντεβού για να παρουσιαστούν οι προκηρύξεις, κάποια πρωτότυπα αφίσας και να αποφασιστεί ο τελικός τρόπος και τόπος παραβίσεως.

Στην επόμενη συνέλευση μετά από παρανόηση των όσων συζητήθηκαν στην συνέλευση της εφημερίδας (κάτι που είναι φυσικό γιατί οι συμμετέχοντες σε αυτήν πέρα από αρθρογράφους είναι και ενεργά πολιτικά άτομα) ένας σύντροφος μας κινούμενος και από την προσωπική του ορμή για την υπεράσπιση της πρότασης για αποκορύφωση στο Μουσείο, έκανε εσφαλμένη χρήση του βέτο εξ' ονόματος ολόκληρου του Αλφα. Και κατά την άποψη μας αυτό ήταν το πρώτο "πάτημα" αυτού που ακολουθώμε. Το ότι αυτό ήταν λάθος διαβλήθηκε σε μέλη των ΑΕΣ, καθώς και σε προσωπικές κουβέντες με συντρόφους πράγμα που έκανε και ο ίδιος ο σύντροφος όταν στις επόμενες μαζικές διευκρινίζει δημόσια την παρανόηση και επισήμως κάνει ότι μιλά εξ' ονόματος του εαυτού του και κάποιων άλλων συντρόφων του, κάνοντας σαφές ότι δεν εννοεί τη συντακτική ομάδα του Αλφα, εξακολουθώντας να υπεραμύνεται την πρότασή του (Τρίτη).

Στην τελευταία πύλη της συγκέντρωσης συνάντησε και αφού προηγουμένως είχε ειπωθεί σε μέλη των ΑΕΣ ότι οι συμμετέχοντες στο Αλφα θα υπερασπιστούν τις θέσεις τους (οι οποίες συμπεριλαμβάνουν δεν ήταν κοινές) χωρίς όμως να έχουν κανένα σκοπό ή διάθεση να προβοκάριουν την κοινή εκδήλωση την οποία θα υιοθετούσαν όποια κι αν ήταν αυτή. Έγιναν, γι' ακόμα μια φορά γνωστές οι προθέσεις των ανθρώπων που συμμετείχαν στη συζήτηση σαν ατόμων πλέον. Η εμμονή στην υπεράσπιση των θέσεων έκανε τη συζήτηση να τραβήξει σε μακρός. Άγνωστο γιατί και παρόλα τις διευκρινίσεις, οι προσωπικές θέσεις του συντρόφου μας, εκλαμβάνονταν από κάποιους ότι εκπροσωπούσαν όλη τη συντακτική συνέλευση του Αλφα. Η συνάντηση κατέληξε στην υιοθέτηση της συγκέντρωσης στο Περιστέρι της 2 Μάη. Πριν από τη διάλυση της ο σύντροφος μας ρώτησε "αν θα θεωρούσαν υπονομευτικό ή συντακτική ομάδα το Αλφα να καλούσε σε συγκέντρωση την ημέρα της πρωτομαγιάς στο Μουσείο, τώρα που η απόφαση για τις 2 Μάη έχει ήδη ληφθεί". Η ερώτηση του συντρόφου μας απαντήθηκε από άλλο σύντροφο που τη χαρακτήρισε "φτηνή πολιτική" χωρίς όμως να δοθεί συνέχεια στο όλο θέμα αφού οι υπόλοιποι παρεννοούμενοι είπαν ότι δε θα είχαν πρόβλημα και δεν έκφρασαν αντιρρήσεις.

Η πρόταση του συντρόφου κατατέθηκε στην συνέλευση του Αλφα προς συζήτηση, την επόμενη (Τετάρτη) και συναποφασίστηκε πλέον σχεδόν από το σύνολο της αφού κανείς από εμάς δε θεωρούσε ότι κάτι τέτοιο θα ήταν διασπαστικό ή εχθρικό προς την εκδήλωση της επόμενης (2 Μάη) κινητοποίησης.

Την επόμενη (Πέμπτη), όταν οι σύντροφοι του Αλφα πήγαν να πάρουν αφίσες που συλλογικού καλέσματος της 2 Μάη, αντιμετώπισαν μια εχθρότητα που αιτιολογούνταν εν μέρει από τη διαστρεβλωμένη αντίληψη ότι το Αλφα θα καλούσε έτσι κι αλλιώς συγκέντρωση στο Μουσείο ανεξάρτητα από την τελική απόφαση της πρωτοβουλίας και που είναι άγνωστο από που και πως διαδόθηκε.

Από την ίδια κιόλας στιγμή σε προσωπικό επίπεδο αλλά και συλλογικά (σύντροφοι πήγαμε στην ΑΕΣ) και με αρκετή ένταση, κάναμε σαφές ότι αυτό που διαδίδονταν ευρέως (πως είχαμε προαποφασίσει τη συγκέντρωση του Μουσείου) πέρα από χοντροειδεότατο ψέμα περιείχε και το πρόβλημα του χαλάσματος του κλίματος σύνδεσης και εμπιστοσύνης που είχε αναπτυχθεί από την κοινή αντιμετώπιση της υπόθεσης Σταθόπουλου.

Στην συγκέντρωση του Μουσείου παρενβρέθηκαν σύντροφοι από διάφορες ομαδοποιήσεις και σαν άτομα βέβαια και η κριτική της επιτυχίας της ή όχι δεν είναι θέμα συζήτησης αυτού του ιστορικού των γεγονότων. Ακόμα παρενβρέθηκαν σύντροφοι που διαφώνησαν αρχικά με το κάλεσμα μοίρασμα τις προκηρύξεις τους και αντάλλαξαν σκέψεις και κρίσεις με συντρόφους της συντακτικής. Την επόμενη μέρα 2 Μάη το σκηνικό επαναληφθηκε όταν οι μισοί τουλάχιστον σύντροφοι που μετέχουμε στην έκδοση, δώσαμε το παρόν μας στο Περιστέρι. Θεωρούσαμε ότι η υπόθεση είχε τελειώσει και ανεξάρτητα από το διαφορετικό των στρατηγικών (πολιτικών) επιλογών η συνεργασία θα μπορούσε να συνεχιστεί όπου υπήρχε συμφωνία για σαν σύνολο των ανθρώπων που έχουμε αναλάβει την υλοποίηση της έκδοσης είτε σαν άτομα. Παρόλα αυτά και χωρίς να το περιμένουμε ο κος Αναγνωστόπουλος εξαπολύσε τις κακοήθειες του ενάντια μας.

Μέχρι τη στιγμή που γράφονταν αυτές οι γραμμές, α-πόγευμα Πέμπτης, η συντακτική του Αλφα δεν έδωσε κα-

μιά απάντηση προτιμώντας τη δημόσια αντιπαράθεση και κατακεραυνώση του αίσχους μπροστά στους συντρόφους που ενεπλάκησαν στην πρωτοβουλία για τη Πρωτομαγιά και που φέρουν και αυτοί σαφώς ένα μέρος του βάρους της διαμορφωθείσας κατάστασης.

Πριν κλείσει αυτή η αναδρομή πρέπει να διασαφηνιστεί ότι παρόλο που το Αλφα δεν αποτελεί μια σαφή πολιτικο-δεολογική ομάδα συνοχής οι συμμετέχοντες σε αυτό σαν αναρχικοί αναγνωρίζουν το αναφαίρετο δικαίωμά τους να συνεχίζονται και να συγκροτούν ομαδοποιήσεις πάνω σε ζητήματα που τους αφορούν και να τις αυτοδιαλύουν μετά το πέρας του ζητήματος.

Ακόμα πρέπει να ειπωθεί ότι απέναντι στην προσπάθεια διάσπασης της ήδη χαλαρής ένωσης της συντακτικής του Αλφα με θέσεις όπως ότι ο σύντροφος που υποστήριξε αδιάλλακτα τις θέσεις και συμμετείχε σε αυτή "έκθεσε το Αλφα" στο σύνολο του θεωρούμε ότι ο σύντροφος μας αναγνωρίζοντας το λάθος του και ξεκαθαρίζοντας στη συνέχεια, και μάλιστα επίμονα, ότι δεν εκπροσωπεί το Αλφα, αλλά το άτομο του και κάποιους άλλους συντρόφους του, όχι μόνο δε μας εκθέτει στο παραμικρό αλλά απεναντίας έδειξε ότι σεβεται τη συλλογικότητα όσο και εμείς οι υπόλοιποι.

Προς την συντακτική (ή την πολιτική) ομάδα του "Αλφα"

Μέχρι το 5ο φύλλο της εφημερίδας σας, δίνετε την εντύπωση πως είσατε μία συντακτική ομάδα, συγκροτημένη μέσα (στο αρκετά πλατύ και χαλαρό) ιδεολογικό περιγράμμο της αναρχίας, και δίνετε επίσης την εντύπωση πως αυτό ήταν η δημόσια ταυτότητα που θέλατε να δώσετε, καλώντας σε συμμετοχή, βοήθεια ή και κριτική. Στο 6ο φύλλο του "Αλφα" διαπιστώσαμε ξαφνικά πως έχουμε να κάνουμε με μία ιδεολογικοπολιτική ομάδα, η οποία μάλιστα είναι τόσο ισχυρή και συνεκτικά φτιαγμένη ώστε αποκαλύπτεται μέσα από μια "μάξιμου" πολιτική ενέργεια: την πρόκληση σε "αναρχικό μπλόκ", στη πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση της ΓΣΕΕ, και συγκεκριμένα στο Μουσείο. Βέβαια δεν είμαι αναρχικός, και ίσως αυτό και μόνο να εξηγεί το γιατί μερικές απόψεις και πρακτικές μου φαίνονται, το λιγότερο, ανεξήγητες. Αφήνω λοιπόν στη κρίση των ίδιων των αναρχικών την αξιολόγηση αυτής της (επαναλαμβανόμενης: κορυφαίας) πολιτικής ενέργειας... Η επίγνωση της θεματικής και χειραγωγικής πραγματικότητας τέτοιων επιτελικών "συγκεντρώσεων" πιθανότατα να εφεύρει από την αναρχική ιδεολογία... Όπως επίσης - πιθανότατα - να είναι ακατανόητο για την αναρχική ιδεολογία το ό,τι η αποκατάσταση ενός "χωροταξικού" και "χρονο-συμπεριληπτικού" συνεχούς σε τέτοιου είδους συγκεντρώσεις είναι επιλογή απόλυτα εχθρική στην προλεταριακή, εργατική, ταξική αυτονομία...

Όμως δεν είναι αυτά τα ζητήματα που θέλω να θίξω με αυτό το γράμμα - τέτοια ζητήματα, εξάλλου ξεπερνάνε τους οποιοσδήποτε ιδεολογικούς ορίζοντες και γι' αυτό θα απαντηθούν, όποτε απαντηθούν, από την αυθεντική μητροπολιτική προλεταριακή δράση, και όχι μέσα από ιδεολογικές εξομολογίες. Αντίθετα θέλω να σας απευθύνω δημόσια τις εξής ερωτήσεις: Ερώτηση πρώτη: Κατά πόσον κρίνετε αυτονόητη την μετατροπή μιας συντακτικής ομάδας σε πολιτική ομάδα; Κατά πόσον κρίνετε πως μια τέτοια μετατροπή μπορεί να γίνει ερήμην του "κοινού" της πρώτης; Έχετε υπ' όψιν σας το ότι με διαφορετικό τρόπο μπορούν να κριθούν οι "αντιφάσεις" μίας συντακτικής ομάδας και οι "αντιφάσεις" μίας πολιτικής ομάδας; Έχετε υπ' όψιν σας πως οι κάθε βδομάδα δημοσιοποιούμενες διαφωνίες σας (για όσους βέβαια μπορούν να διαβάσουν το "Αλφα") έχουν άλλο βάρος στα πλαίσια μίας εφημερίδας, και άλλο στα πλαίσια μίας ομάδας που παίρνει πολιτικές πρωτοβουλίες (τέτοιον μάλιστα μεγέθος);

Για να γίνω δε ακόμα πιο σαφής, ξεκαθαρίζω πως απ' όσο γνωρίζω τέτοιες ανορθόδοξες μετατροπές εφημερίδων και περιοδικών σε γκρούπερ είναι συντησιμένες στο "χώρο" τόσο των αναρχικών όσο και των ακροαριστερών, για πολλά χρόνια. Το θεωρούμενο σαν "αυτονόητο" επιχείρημα - που δικαιολογεί τέτοιου είδους περσάσματα - είναι η "δημοσιότητα" και η "επιρροή" που εξασφαλίζουν τα έντυπα. Μόνο που κανείς δεν έχει το θάρρος και τη σύνεση να αναγνωρίζει πως άλλη είναι η σχέση ενός αναγνώστη με ένα έντυπο και άλλη η σχέση ενός/μίας πολιτικά ενεργού αγωνιστή/στριας με μία πολιτική ομάδα. Ο περασμός να "μεταφράζεται" η οποία κυκλοφορία ενός εντύπου σε πολιτική αξία και ηγεμονία είναι πράγματι μεγάλος - αλλά αν θέλουμε να είμαστε ειλικρινείς θα πρέπει να μιλήσουμε για **αλαζονεία** των "συντακτικών ομάδων". Αυτή η αλαζονεία, και το που ακριβώς οδηγεί, θα έπρεπε να είναι γνωστή σε μερικούς από τους εκδότες του "Αλφα", μιας και υπήρξε στο όχι πολύ μακρινό παρελθόν και μία άλλη αναρχική εφημερίδα... Θα έπρεπε, τουλάχιστον οι έχοντες μία κάποια πείρα, να είναι πολύ προσεκτικότεροι απέναντι στους κινδύνους που υπάρχουν στην "αποδοχή" από κάποιο κοινό ποσοτήτων απουσίας οποιασδήποτε συνοχής δηλαδή ιδεολογίας. Θα έπρεπε να είσατε, με δυο λόγια, πολύ προσεκτικοί στην πολιτική αξιοποίηση της κυκλοφορίας του "Αλφα": αντί για αυτό βιαστήκατε, και έχουμε τώρα (το ίδιο εορσί όπως και κάμποσοι ακόμα) μια ακόμα τρανή απόδειξη του τι ακριβώς είναι η πολιτικοποίηση της σύγχυσης: εννοώ τα χειροκροτήματα των συγκεντρωμένων στο κάλεσμα σας, προς το ΡΚΚ...

Ερώτηση δεύτερη: Κατά πόσον κρίνετε ηθικά σωστό το να κάνετε την οποία "μετεξέλιξη" σας σε πολιτική ομάδα κατά την διάρκεια μίας πολιτικής πρωτοβουλίας άλλων συντρόφων; Κατά πόσον κρίνετε ηθικά σωστό το να καλείστε και να συμμετέχετε στην προετοιμασία μίας συγκέντρωσης σαν άτομα και στο τέλος να βγαίνετε από μια τέτοια πρόσκληση σαν πολιτική ομάδα; Έχετε υπ' όψιν σας πως στο πρώτο παρελθόν τέτοιες στάσεις αντιμετωπίζονταν βίαια και από τους αναρχικούς; Και πάλι να γίνω ξεκάθαρος: το να ανακαλύπτει ο οποιοσδήποτε την πολιτική του απουσία εξαιτίας των πολιτικών πρωτοβουλιών "άλλων" είναι απόλυτα λογικό πιά, σε αυτό το "χώρο". Και είναι απόλυτα λογικό κάτι τέτοιο μίας και όλο και περισσότερες παραβέχονται πως οι μόνες πολιτικές πρωτοβουλίες (ή τουλάχιστον οι πολιτικές πρωτοβουλίες με σταθερότητα και επιμονή) σ' αυτόν το "χώρο" ήταν, για πολλά χρόνια, σχετικές με ζητήματα αστυνομικής καταστολής. **Αλλά είναι άλλο πρόγραμμα να ανακαλύπτει ο οποιοσδήποτε (άτομο ή ομάδα) την απουσία του, και είναι άλλο πρόγραμμα να προσπαθεί να την καλύψει με το ζόρι, ή, ακόμα χειρότερο, να την κρύψει.** Το πρώτο θα μπορούσε να οδηγήσει σε μία γόνιμη αυτοκριτική. Το δεύτερο είναι ο αμοραλισμός. Και το χειρότερο: καλλιέργει, ειδικά στους νεότερους συντρόφους, την "ηθική" της αρπαχτής, νομιμοποιεί την προχειρότητα, νομιμοποιεί την προχειρότητα, νομιμοποιεί την ανευθυνότητα απέναντι στις συλλογικές διαδικασίες.

Και εδώ υπάρχουν δυστυχώς άπειρα παραδείγματα από το πρόσφατο παρελθόν... Παραδείγματα στα οποία ήταν και συντάκτες της εφημερίδας σας που κατήγγελλαν αυτών ακριβώς τον αμοραλισμό. Και είναι τραγικό το ότι μετέπειτα από τόσα και τόσα ήταν το "Αλφα" που έπαιξε τον τόσο γνωστό ρόλο της ΟΣΕ σε μία ανοιχτή και δυναμική πρωτοβουλία: αυτή των **αυτόνομων εργατικών συσπειρώσεων** για μια συγκέντρωση και πορεία στο όνομα της αυτονομίας και της αλληλεγγύης στο εργατικό κίνημα και την τάξη.

Ερχομαι στο τρίτο και τελευταίο: μετά από όσα έγιναν (και ειπώθηκαν...) πριν και μετά την συγκέντρωση της 2ας Μάη περίεμενα (και αρκετοί περίεμεναν) ορισμένες δημόσιες διευκρινίσεις, μέσω - εννοείται - της εφημερίδας σας. Η αποκατάσταση της ηθικής τάξης και της συντροφικής δεοντολογίας απαιτούσαν πράγματι από την μεριά σας (σαν ομάδα ή σαν άτομα) κάποιες δημόσιες εξηγήσεις. **Πολύ περισσότερο που ξέρετε, όλοι, και μάλιστα πολύ καλά, πως οι ενέργειες σας υπονόμεισαν όχι τόσο την ίδια τη συγκέντρωση της 2ας Μάη, όσο το ηθικό των συντρόφων εκείνων ενάντια στους οποίους κατα κύριο λόγο είχατε στραφεί, απρόσεκτα (ή ίσως, κάποιος από εσάς, με πρόθεση...)**

Αντί λοιπόν για την δημόσια, ανοιχτή και ειλικρινή τοποθέτηση / αποκατάσταση των θέσεων και των προβέσεων σας, το 7ο φύλλο του "Αλφα" περιελάμβανε: α) ένα κύριο, πρωτοεξέλιδο άρθρο, ανυπόγραφο (πράγμα που σημαίνει πως εκφράζει ολόκληρη τη πολιτική ομάδα του "Αλφα") το οποίο στρέφεται με υποδειγματική ιδεολογική κατηγορηματικότητα ενάντια στη ΓΣΕΕ αλλά και στο αίτημα για μείωση των ωρών εργασίας (άποψη που σημαίνει μία εκ των υστέρων κριτική και στα αιτήματα της εξέγερσης του Σικάγου - ή όχι:) β) στο ίδιο άρθρο μία αναφορά για κάποιους "άλλους" που "λίγα μέτρα πιο και την ίδια μέρα, λίγα χιλιόμετρα μακρύτερα την επόμενη, έδιναν το δυναμικό τους παρόν στους νέους αγώνες κλπ" λες και αυτοί οι "άλλοι" είναι όλοι το ίδιο πράγμα και μάλιστα αυτό που τους ενώνει είναι η μεταβλητή χωροταξία των συγκεντρώσεων τους... γ) ένα ανυπόγραφο άρθρο στη σελίδα 2 της εφημερίδας σας το οποίο αναφέρεται στη συγκέντρωση της 2ας Μάη και στη συνέχεια έμμεσα στη προκήρυξη αυτής της συγκέντρωσης, υπεραμυνόμενο όλων των ζητημάτων που αυτή έθετε, και στρεφόμενο ουσιαστικά και κατευθείαν εναντίον του κύριου άρθρου της ίδιας εφημερίδας. Και δ) ένα ακόμα άρθρο που αναφέρεται στη συγκέντρωση στο Μουσείο, όπου (α-ξιοσημείωτο...) το "Αλφα" αναφέρεται σαν ομοειδές (προσοχή: εννοώ σαν πολιτικο-ιδεολογική ομάδα) συλλογικό υποκειμενο με την υπαίτια της αναρχικών, και όπου το μόνο που αναγγέλεται είναι η βελτιωμένη παρέμβαση των αναρχικών την επόμενη πρωτομαγιά.

Αντίθετα το φύλλο αυτό δεν συμπεριελάμβανε - όπως θα οφείλατε - α) μία εκτίμηση από την μεριά σας για το βαθμό επιτυχίας στην αφομοίωση των προταγμάτων περί εργατικών συμβουλίων και γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης, τόσο από τους συγκεντρωμένους στο κάλεσμα σας όσο και από τους διερχόμενους οπαδούς της ΓΣΕΕ, και β) μία ανάλυση των σοβαρών εκείνων πολιτικών λόγων που σας ανάγκασαν ύστερα από δύο και παραπάνω εβδομάδες συζητήσεων να αποχωρήσετε από την διοργάνωση της συγκέντρωσης για ένα αυτόνομο εργατικό κίνημα.

Και έρχομαι να κάνω την *τρίτη ερώτηση*: Κρίνετε πως η στάση "έλα μωρέ, δεν έγινε και τίποτα" ταιριάζει στο "προφίλ" της αναρχίας όπως θέλετε να την προβάλετε; Κρίνετε πως το "ντούκου" από την μεριά σας παραγράφει τα όσα έγιναν ή δεν έγιναν; Έχετε υπ' όψιν σας πως ένα μέρος των αναγνώστων σας (μικρό ίσως αλλά όχι ασήμαντο) έχει ποιοτικές απαιτήσεις από όσους επιχειρούν πολιτικές δράσεις, και καθόλου δεν αρκείται στην κατανάλωση στερεοτυπών και κλισιέ ιδεολογικής φτώχειας; Έχετε υπ' όψιν σας πως προσφέρετε τις χειρότερες υπηρεσίες στους νεότερους συντρόφους όταν δοκιμάζετε ιδεολογικο-πολιτικές ακροασίες; Και ακόμα: τι μπορεί να σημαίνει η δημοσίευση απόψεων που αλληλοχρονολογούνται; Την "ελευθερία έκφρασης" που καθεμία (αλλά τότε ποιανού την ελευθερία έκφρασης δηλώνει το άρθρο της πρώτης σελίδας); κάτι που πράγματι αντιστοιχεί σε μία **συντακτική ομάδα**, ή την "ελευθερία της σύγχυσης" που επικρατεί σε μία **πολιτική ομάδα**;

Η προσπάθεια έκδοσης μίας εβδομαδιαίας εφημερίδας είναι και δύσκολη και σεβαστή. Εκείνο που δεν μπορεί να γίνει ποτέ σεβαστό είναι ο τυχοδιωκτισμός. Επιπλέον **δεν είναι ο τυχοδιωκτισμός αναγκαστική παρενέργεια της έκδοσης εβδομαδιαίας εφημερίδας**, δεν πρόκειται ούτε για ορθογραφικό λάθος, ούτε για ασυναξία, αλλά για ένα θεμελιώδες χαρακτηριστικό στην αντίληψη και στη σκέψη. Τον βρίσκει κανείς εύκολα παντού όπου η κινητήρια δύναμη της δημόσιας παρουσίας και δράσης είναι ο ναρκισσισμός και η αυταρέσκεια.

Αν τα ερωτήματα που σας απευθύνω θεωρούνται "σκληρά" δεν είναι, τουλάχιστον, ιδιότελη. Και φυσικά είναι απειρώς τιμωμένα από το κουτοσυνετισμό εκείνων (αλήθεια ποιοί αρνούνται να ενηλικιωθούν); που μοιρίζουν πως πρωτοβουλίες σαν αυτή των αυτόνομων εργατικών συσπειρώσεων είναι το κατάλληλο πεδίο για να έχουν και τον σκύλο (τον ιδεοληπτικό τους εγωισμό δηλαδή) χορτάτο, και την πίτα (των δημοσίων σχέσεων) ολόκληρη.

Φυσικά ούτε αντιπροσωπεύει κάτι ή κάποιους, ούτε επίσης ανήκω στην πλειοψηφία εκείνη του "χώρου" που δεν καταλαβαίνει ή κάνει πως δεν καταλαβαίνει. Απλούστατα, λαμβάνοντας υπ' όψιν μου την σοβαρότητα των περιστάσεων και τη σοβαρότητα του εγχειρήματος "εβδομαδιαία εφημερίδα" υποθέτω πως μπορείται να απαντήσει δημόσια με όλη σας την άνεση, στην κριτική αυτή - που σημειωτέον είναι μάλλον ήπια. Οι ευθύνες σας σαν εκδότες του "Αλφα" ή, ακόμα περισσότερες, σαν συμμετέχοντες σε πολιτική ομάδα είναι σοβαρές. Δημοσιεύοντας αυτό το γράμμα θα έχετε την ευκαιρία να δώσετε τις απαντήσεις σας. Τις οποίες, έτσι κι αλλιώς, χρυσάτε σε αρκετούς! Ες.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Αθήνα 7/5/95

Απάντηση

Ποιο ήταν τελικά το λάθος μας; Απ' ότι φαίνεται το γεγονός ότι καλέσαμε σε συγκέντρωση την Πρωτομαγιά με πρόταγμα ενάντια στ' αφεντικά και τη μισωτική σκλαβιά. Είναι ξεκάθαρο ότι ο Γιώργος Αναγνωστόπουλος εναντιώνεται σ' αυτή και μάλιστα στο όνομα της προλεταριακής, εργατικής, ταξικής αυτονομίας, ή τουλάχιστον έτσι θεωρεί ο ίδιος...

Το σκοτεινά και μοχθηρά σχέδια μας όμως φαίνεται ότι ξεφεύγουν πολύ από το κάλεσμα μιας συγκέντρωσης. Μαθαίνουμε έτσι ότι αποτελούμε ξεκάθαρα μια πολιτική ομάδα, στην οποία βρεθήκαμε με βάση τις αρχές της αλαζονείας, της ανηθικότητας και του πολιτικού αμοραλισμού, με σαφή στόχο να ηγεμονεύσουμε τον αναρχικό χώρο και να συμπεριλάβουμε κάθε ενέργεια και δράση με την οποία δε συμφωνούμε και δεν ελέγχουμε. Και ακόμη περισσότερο που σ' αυτή μας τη σατανική προσπάθεια είμαστε και αποτυχημένοι, μας χαρακτηρίζει μια "πολιτικοποίηση της σύγχυσης", δημοσιεύουμε άρθρα με αντικρουσμένες θέσεις μεταξύ τους, δεν ελέγχουμε τους "οπαδούς μας" (οι οποίοι χειροκροτούν στο ΡΚΚ), με δυο λόγια τα κάνουμε θάλασσα και από πάνω κινδυνεύουμε να φάμε και έλλο από τους αναρχικούς. Για να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα:

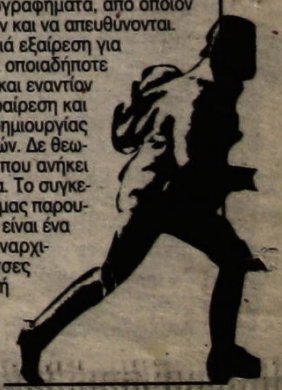
Πρώτον. Το Αλφα είναι προϊόν των ιδεών μας και των ονείρων μας, όλο στον αγώνα για την ελευθερία και κομμάτι ενός μελλοντικού κόσμου. Βρεθήκαμε σ' αυτό σύντροφοι από πολλές από τις τάσεις, ιδέες και αντιλήψεις που εκφράστηκαν ιστορικά στον αναρχικό χώρο την τελευταία δεκαετία. Από την αρχή πολύ διαφορετικό μεταξύ μας, μας ένωσε η ανάγκη για μια αναρχική δράση και προπαγάνδα κοινωνικά επιθετική, εξωστρεφής και πολύμορφη. Μακριά από τα δημοιουργήσουμε μια πολιτική ομάδα, ονιρευτήκαμε ένα έντυπο ανοιχτό, μια αναρχική

εφημερίδα ζωντανή και απρόβλεπτη, γεμάτη από όλη την αντιθετική αλλά γνήσια ποικιλομορφία και αυθεντικότητα που χαρακτηρίζουν την αναρχία. Μία εφημερίδα που κατέχει την απόλυτη αλήθεια (όπως εξάλλου και κανείς άλλος), με άρθρα και αντιθετικά μεταξύ τους, μια εφημερίδα δηλαδή που να φέρνει στο φως όλες τις εκφάνσεις του αναρχικού και αντιεξουσιαστικού λόγου και πρακτικής, μια εφημερίδα που να προκαλεί τη ζύμωση και να προωθεί την κριτική σκέψη. Στόχοι που εξ' ορισμού δεν εναρμονίζονται με τη δημιουργία μίας πολιτικής ομάδας και ακόμη περισσότερο με τη χρήση της αναμφισβήτητης πολιτικής ισχύος ενός εβδομαδιαίου εντύπου για ιδιότελεις σκοπούς. Τη διαφορετικότητα μας όχι μόνο δεν την αρνούμαστε, αλλά και τη θεωρούμε σαν αναγκαία προϋπόθεση για την επιτυχία του εγχειρήματος που αναλάβαμε. Και όμως αυτό το γράμμα, μας αρνείται κάθε σχέση με την ίδια τη δομική λίθο της προσπάθειας μας, μας τσουβαλιάζει στην γνώριμη λογική των εσωτερικών συγκρούσεων στα αμφιθέατρα και μας προσάπτει πολιτικό καιροσκοπισμό και μυωπία. Δε θα επιτρέψουμε όμως ποτέ και σε κανέναν να προσβάλλει με αυτό το ύφος και μ' αυτό τον τρόπο την ηθική μας υπόσταση, τα όνειρά μας και την απεριόριστη αγάπη μας για την απόλυτη ελευθερία έκφρασης και δράσης, πέρα και πάνω από τα όρια που θέτουν οι γραμμές και τις γραμμές που χαράσσουν οι τακτικές.

Δεύτερον. Ενας πρώτος κύκλος για το Αλφα κοντεύει να κλείσει. Σ' αυτή την πρώτη περίοδο όλες μας οι δυνάμεις, ο χρόνος και η δημιουργικότητά μας επικεντρώθηκαν στην στήριξη της εφημερίδας, στην απρόσκοπτη εβδομαδιαία έκδοσή της και στην κατασκευή των υλικών όρων για την επιτυχία της. Τώρα πιά αρχίζει μια περίοδος πιο δύσκολη ακόμη και με μεγαλύτερες απαιτήσεις και όχι μόνο για μας. Ένα και μόνο ενδεικτικό στοιχείο είναι το γεγονός ότι λαμβάνουμε πάρα πολλά γράμματα από την επαρχία - το μεγαλύτερο μέρος τους δε δημοσιεύεται γιατί εκφράζει απλά συγκαταληπία και ευχές για τη συνέχεια της προσπάθειας. Οι καινούργιες προκλήσεις που δημιουργούνται δεν αφορούν μόνο το «Αλφα» - εξάλλου δε θέλουμε και δεν μπορούμε ίσως να τις διαχειριστούμε. Η ανάγκη-για επαφή, ζύμωση και συνεργασία των αναρχικών ομάδων και συντρόφων, η αναγκαιότητα για διάχυση και επέκταση της αναρχικής προπαγάνδας και λόγου, η επαφή με το εσωτερικό και το εξωτερικό στον άξονα της οργάνωσης της αντιπληροφόρησης και της δράσης γίνονται οι καινούργιες προκλήσεις για όλους μας. Δεν υπάρχει λόγος πιά να κρυβόμαστε πίσω από το δακτύλο μας. Ενα δίκτυο το χρειαζόμαστε όλοι -ομάδες και σύντροφοι- και πρέπει να το δημιουργήσουμε όλοι. Το «Αλφα» απλά έδειξε έναν από τους δρόμους που ήταν ανοιχτός και μας παρέμεινε. Το να τον ακολουθήσουμε στην πορεία για το μέλλον δεν είναι έργο μόνο της εφημερίδας, αλλά προϋποθέτει της ισότιμης συμμετοχής των συντρόφων.

Το ανοιχτό κάλεσμα που η εφημερίδα έκανε για κάθε αναρχική και αντιεξουσιαστική ομάδα στην Ελλάδα -τόσο μέσα από τις στήλες της, όσο και με εσωτερικά κείμενα που διανεμήθηκαν- αποκτά μια τελειώως καινούργια υπόσταση και προοπτική. Αυτή την ευαίσθητη περίοδο, ένας οργανισμός και μια ζύμωση αρχίζουν να αποκτούν σάρκα και οστά μέσα και γύρω και πέρα από τη συντακτική ομάδα προς αυτή την κατεύθυνση. Ακόμη και τώρα, που βρίσκμαστε μόνο στο 8ο φύλλο, το γεγονός ότι πάρα πολλές σελίδες του «Αλφα» γράφτηκαν από άλλους συντρόφους, έχει από μόνο του μια τεράστια σημασία. Οι προθέσεις μας εξάλλου ήταν γνωστές και δηλωμένες εξ' αρχής. Όμως το γράμμα αυτό σκόπιμα τις διαγράφει με μια μονοτονία, τις αγνοεί όπου δεν τις διαστρεβλώνει και τελικά καταλήγει να μας κατηγορήσει για τυχοδιωκτισμό, ναρκισσισμό, αυταρέσκεια, εγωισμό και δημόσιες σχέσεις. Που πας караβάκι...

Τρίτον. Το «Αλφα» δεν αποτελεί την έκφραση μια εσωτερικής αγωνίας ή μιας υποτιτικής θεώρησης. Είναι το παιδί μιας κοινωνίας σε βαθιά κρίση και ενός συστήματος κυριαρχίας που ολοένα και περισσότερο χάνει τη χειραγωγική του δύναμη και αξιοπιστία και αναγκάζεται να προσφύγει στην καταστολή κάθε τύπου. Είναι το αποτέλεσμα μιας ιστορικής αναγκαιότητας, σε εποχές που από παντού -στο εξωτερικό και στο εσωτερικό- έρχονται τα προηγουμένα της εξέγερσης και των οδοφραγμάτων. Αργά αλλά σταθερά, όλο και περισσότεροι, όλο και περισσότερο, αρχίζουν να χάνουν τις αυτονόητες πραγματικότητες που στοιχειώνουν τη ζωή τους" αργά, αλλά σταθερά, η αμφισβήτηση και η συνειδητή αρχίζουν να εκποτίζουν την υποταγή και τον ατομικισμό. Οι εξεγερμένοι που γεννιούνται και αυτές που θα γεννηθούν έρχονται σαν μια διαδικασία σύνθεσης διαφορετικών πρακτικών, τακτικών στόχων και στρατηγικών προεργειών, και γι' αυτό είναι ζωντανές όσο η κοινωνία, πολυμορφές όσο η ιστορία και τελικά δυνατές όσο η ελευθερία. Και όμως το γράμμα αρνείται όχι μόνο τον αναρχικό λόγο, αλλά και κάθε εξωστρεφεία και αυτονομία. Γεμάτο από το μούλιασμα λόγου των αμφιθεάτρων, στείρο με τις γνώριμες τακτικές των εσωτερικών συγκρούσεων, μας σείει τον πελεκαι τη ταξική αυτονομία για να μας αναγκάσει να μπούμε στην γραμμή. Όχι μόνο μας αρνείται τη δυνατότητα να καλέσουμε μια συγκέντρωση την Πρωτομαγιά, αλλά τη θεωρεί και σαν αναγνώσιμη προς τη συγκέντρωση της επόμενης μέρας. Γιατί και με πιο σκεπτικό δεν κάνει τον κόπο να μας εξηγήσει. Τελικά μέσα στην ασάφεια του καταρθώνει να είναι πολύ συγκεκριμένο: ένας λαός, ένα κόμμα, ένας φύρερ. Κάθε τι που αποκλίνει από τη δική του απόλυτη αλήθεια δεν μπορεί παρά να είναι ανταγωνιστικό, αμφισβητικό και να κινείται κάτω-κάτω γιατί όχι και αντανακλαστικό! Και τελικά εμείς κάπ θα καταλαβαίναμε από όλα αυτά αν δεν είμασταν σαν φυσική παρουσία στην συγκέντρωση της 2ας Μάη, αν δεν είχαμε προβάλει και στήριξε όχι μόνο στο κάλεσμα της συγκέντρωσης και την πραγματοποιήσι της, αλλά κι αν δεν είχαμε φροντίσει να δημοσιεύσουμε και κείμενα των συντρόφων των Αυτόνομων Εργατικών Συσπειρώσεων. Όμως όλα αυτά το γράμμα φροντίζει να τα αποκρύπτει. Τελικά ποιος κάνει πολιτικές ακροασίες; Κλείνοντας αυτή την πρώτη - και βέβαια ορισμένη- απάντηση, μας μένουν κάποιες απορίες. Πρώτα αυτές που έχουν πολιτική φύση. Είναι η αυτονομία, προλεταριακή ή κοινωνική, εχθρική προς την αναρχική δράση, λόγο και πρακτική; Και τα κάστρα της αυτονομίας είναι ανάγκη να χτιστούν με λάσπη; Γιατί εμείς είχαμε και προβάλουμε - τώρα και στο μέλλον - τελείως διαφορετικές απαντήσεις. Και τελικά μερικές απορίες προσωπικής φύσης. Ο Γιώργος Αναγνωστόπουλος αφήνει να φανεί ότι οι ερωτήσεις που θέτει εκφράζουν και άλλους. Ποιοι είναι τελικά αυτοί; Και γιατί δε συνομιλούν με αυτό το γράμμα; Για πρώτη και τελευταία φορά παραβλήκαμε τη δέσμευσή μας να μη δημοσιεύουμε ληβητογραφημένα, από όποιον και να προέρχονται και σε όποιον και να απευθύνονται. Στο μέλλον δε θα ξαναγίνει καμία εξαίρεση για κανέναν. Το «Αλφα» δημοσιεύει οποιαδήποτε κριτική ή και καταγγελία ακόμη και εναντίον των, αρκεί να υπάρχει καλή προαίρεση να να βρισκεται στην κατεύθυνση δημιουργίας κοινωνικά ανατρεπτικών συνθηκών. Δε θεωρούμε την εφημερίδα σαν κάτι που ανήκει σε εμάς -στην συντακτική ομάδα. Το συγκεκριμένο σχήμα και η προσωπική μας παρουσία είναι προσωρινή, το «Αλφα» είναι ένα πρώτο εργαλείο για όλες τις αναρχικές ομάδες και συντρόφους/ισσες στο δρόμο για μια νέα, επιθετική και εξωστρεφής αναρχία. Γιατί έχουμε έναν ολόκληρο κόσμο να κατακτήσουμε...

Σ' αυτή τη σελίδα είχαμε ετοιμάσει να βάλουμε ένα αφιέρωμα στον Μπακούιν. Αντί για Μπακούιν μας προέκυψε Γιώργος Αναγνωστόπουλος. Ζητάμε συγνώμη!

Εβδομαδιαίο Salto mortale: Εγκλήματα στην Αργεντινή και στην Ουρουγουάη

ρίας της Αργεντινής, αντιμετώπισε γενναϊόδωρες προσφορές χρημάτων που θα εξαγόραζαν τη σιωπή του. Στην επιμονή του Scilingo να δημοσιεύσει τις καταγγελίες του, ο Menem τον παρουσάσε στα μ.μ.ε. ως προδότη και ψυχοπαθή. Η απάντησή του στρατιωτικού σε ερώτηση δημοσιογράφου αν οι εντολές για τις "φυγαδεύσεις" ήταν τουλάχιστον νόμιμες, ο Scilingo απάντησε: "Επρόκειτο για μια ανώτερη δύναμη, κάτι που έκανε κανείς για την πατρίδα του. Οι εντολές που δεχόμασταν δεν συζητιούνταν, εκτελούνταν αυτόματα. Σχεδόν όλοι οι στρατιωτικοί του ναυτικού έχουν πετάξει σ' αυτές τις πτήσεις. Οι "φυγαδεύσεις" λειτουργούσαν και ως ένα είδος μύησης."

Οι αποκαλύψεις στην Αργεντινή άνοιξαν κάποια ερωτήματα στη γειτονική Ουρουγουάη σχετικά με πάνω από σαράντα νεκρούς που είχαν ξεβραστεί στον κόλπο του Rio de la Plata στα τέλη της δεκαετίας του '70 δεμένοι και παραμορφωμένοι από κάποιο πέσιμο. Σύμφωνα με επίσημες πηγές, "επρόκειτο για θύματα οργίων ή εγκλημάτων σε κορεάτικες ψαρόβαρκες".

Πολλοί έχουν αρχίσει να κατεδαφίζουν το φράγμα του ψέμματος της κρατικής τρομοκρατίας κατά

την αργεντινική δικτατορία. Κάποιοι γιατροί προσπαθούν με αρχαιολογικές μεθόδους να ανοίξουν τάφους και να αναγνωρίσουν κάποια από τα πτώματα των 30.000 αγνοουμένων της δικτατορίας, μαζί με τις οργανώσεις και τις επιτροπές που διεκδικούν τη δημοσιοποίηση των καταλό-

γων των νεκρών τους φίλων και συγγενών. Το Δεκέμβριο του 1994, 500 περίπου άτομα στην Ουρουγουάη πραγματοποίησαν ανοιχτή εκδήλωση κατά την οποία αποκαλύφθηκε ότι η αμνηστευση των εγκλημάτων της δικτατορίας είχε άμεση σχέση με την αυξανόμενη κρατική κατα-

στολή, που κορυφώθηκε με τη σφαγή στο Filtro τον Αύγουστο του 1994. Πόσο αποκαλυπτική είναι αυτή η αιματηρή συνέχεια μια δεκαετία μετά την αποκατάσταση της "δημοκρατίας" στις λατινοαμερικανικές αυτές χώρες; (πηγή: FAU- Ομάδα Εργασίας Λατινικής Αμερικής)

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΣΤΗΝ ΡΩΜΗ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ πολλά κατειλημμένα μέρη στη Ρώμη που ονομάζονται "centri sociali occupati e autogestiti" και σημαίνει πάνω-κάτω κατειλημμένα και αυτοδιαχειριζόμενα κοινωνικά κέντρα. Τα περισσότερα απ' αυτά υπάρχουν εδώ και 3 χρόνια και είναι γύρω στα 10. Είναι μέρη όπου οργανώνονται συναυλίες, πολιτικές συζητήσεις, βίντεο και κινηματογραφικές προβολές, καθώς και άλλες δραστηριότητες. Δεν είναι όλα τα σπίτια τόσο ενεργά, μόνο 2 ή 3 απ' αυτά έχουν κάποια σοβαρή δράση και κάνουν κάποια εκδήλωση κάθε εβδομάδα. Η πιο γνωστή είναι η κατάληψη Forte Prenestino.

Όσο αφορά καταλήψεις στέγης στην Ρώμη, υπάρχουν 3 μεγάλες στα προάστια (η μία υπάρχει εδώ και 10 χρόνια), όπου ζούν οικογένειες και μερικοί σύντροφοι. Τα κτίρια αυτά ήταν σπίτια που έχτισε ο τοπικός δήμος, για να τα δώσει σε

άστεγες οικογένειες που τους είχε γίνει έξωση και τα κράτησε άδεια για να αφήσει διάφορες κερδοσκοπικές δραστηριότητες να συνεχίζονται. Συνήθως οι καταλήψεις αυτές είναι αυθόρμητες. Άστεγες οικογένειες αυτοοργανώθηκαν, έκαναν κατάληψη και στη συνέχεια σύντροφοι ενώθηκαν μαζί τους και τους έδωσαν πολιτικό περιεχόμενο.

Γενικά μας αρέσει η ιδέα να καταλαμβάνουμε ένα κτίριο για να εκφράσουμε τις ιδέες μας, να οργανώσουμε τις δραστηριότητες μας, πιστεύουμε στην "προπαγάνδα των γεγονότων" και όχι στα αόριστα κινήματα. Εξάλλου πιστεύουμε στην αυτοοργάνωση και στην μέθοδο της άμεσης δράσης, κατά συνέπεια αρνούμαστε να συμβιβαστούμε με την πολιτεία για να μεταβιβαστεί το κτίριο σε μας. Νομίζουμε ότι η μόνη εγγύηση για να έχουμε ένα σπίτι είναι η δική μας δύναμη, η θέληση μας να ζήσουμε και να επικοινωνούμε μέσα σ' αυτό. Δεν συμφωνούμε με την άποψη ότι μια πολιτική ομάδα πρέπει να οργανώνει μία κατάληψη, αλλά όλες οι πολιτικές ή πρακτικές αποφάσεις πρέπει να παίρνονται συλλογικά, από όλους όσους ζούν μέσα.

Η κατάληψη έγινε στις 2 Ιουνίου του '90 και στις πρώτες μέρες δεν υπήρχαν προβλήματα με την αστυνομία, πιθανόν λόγω του ότι στην αρχή ήταν πολύ απασχολημένοι με το ITALIA '90 MOUNDIAL. Αργότερα μάλλον προσπάθησαν να εκτιμήσουν τις δυνάμεις μας. Είμαστε 20 άτομα, ένα νούμερο που "έπαιζε" συνεχώς μας και είμαστε ανοιχτοί σε κόσμο. Τελικά την 11/12/92 γίνεται επίθεση από δυνάμεις καταστολής, η οποία όμως αποκρούεται από τους καταληψίες. Μετά από μία εβδομάδα στις 7/12/92 δυνάμεις του στρατού και της αστυνομίας εισβάλλουν και καταστρέφουν

την Piazza dei Siculi. Οι καταληψίες μετά την διαπίστωση της προηγούμενης εβδομάδας αποφασίζουν να φύγουν από το σπίτι για να μην βρεθούν μέσα. Οι αιμοσταγείς στρατιώτες, μη βρίσκοντας ανθρώπινη σάρκα, ξέσπασαν στα υπόλοιπα και για να ικανοποιήσουν τον ενθουσιασμό τους όχι μόνο κατέστρεψαν ότι βρήκαν στο σπίτι (προσωπικά αντικείμενα, μουσικά όργανα, βίντεο και φωτογραφικές μηχανές), αλλά επιτέθηκαν στα συνορεύοντα με την κατάληψη τοπικά γραφεία μιας επιτροπής αλληλεγγύης σε πρόσφυγες της FOCIS, στην Via dei Solentini και έδειραν ένα μέλος. Τις επόμενες ημέρες όλη η περιοχή είχε τεθεί σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Οι διαδηλωτές είχαν κάψει σχεδόν τα πάντα και για ώρες στον ουρανό έβλεπες μόνο δακρυγόνα, πέτρες, διάφορα αντικείμενα να εκτοξεύονται.

Όταν καταλάβαμε στις 21/5/90 τον χώρο αυτό, μετατρέψαμε ένα σάπιο πρώην φαρμακευτικό εργαστήριο σε χώρο εργασίας και έκφρασης στην καθημερινή μας ζωή. Οίκητο περίπου 20 ατόμων η Piazza dei Siculi είχε σχέσεις με εκατοντάδες φίλους, συντρόφους και επισκέπτες. Σαν απάντηση στην καταστολή του σπιτιού μας στις 19/12/92, καταλάβαμε ένα κτίριο στην ίδια περιοχή που είναι όμως πολύ μικρότερο και έτσι μόνο μερικοί από εμάς μπορούν να μείνουν εδώ, αλλά θα χρησιμοποιηθεί σαν ορμητήριο για νέες καταλήψεις.

Δεν είμαστε νικημένοι ούτε εξαντλημένοι γιατί η Piazza dei Siculi ήταν πάντα ένα μέσο. Δεν είμαστε κίνημα, είμαστε ομάδα ελεύθερων ανθρώπων χωρίς όρια. Δεν κάνουμε κατάληψη εξ επαγγέλματος, είμαστε ανατρεπτικοί από πάθος.

ΑΦΟΠΛΙΣΤΕ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ
ΟΠΛΙΣΤΕ ΤΙΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΣΑΣ
Καταληψίες τις Τότε,

Απαστράπτουσα κόλαση

Ο Mumia Abu Jamal ήταν υπουργός πληροφοριών στο παράρτημα της Φιλαδέλφειας του κόμματος των Μαύρων Πανθήρων στα τέλη της δεκαετίας του '70. Ήταν γνωστός ως "η φωνή των αφώνων" και ενεργός στο σύλλογο των μαύρων δημοσιογράφων της Φιλαδέλφειας. Το 1982 ο Abu Jamal καταδικάστηκε σε θάνατο από ένα σχεδόν στο σύνολό του λευκό δικαστήριο για τον υποτιθέμενο φόνο ενός μπάτσου. Κρατείται σε συνθήκες απομόνωσης εδώ και 13 χρόνια περιμένοντας την εκτέλεσή του, αφού όλες του οι αιτήσεις για έφεση έχουν προκλητικά αγνοηθεί. Η περίπτωση του Jamal είναι μια ξεκάθαρη πολιτική εξέδωξη της αντίστασης στις ΗΠΑ. Το παρακάτω κείμενο το έγραψε το Μάρτη του '95.

Φαντάσου. Φαντάσου να ζεις, να τρως, να κοιμάσαι, να αφοδεύεις, να ονειρεύεσαι, να κοιμάσαι, να κλαις - κυρίως, όμως, να περιμένεις - σ' ένα δωμάτιο που έχει το μέγεθος του μπάνιου σου. Τώρα φαντάσου να τα κάνεις όλα αυτά - και κυρίως να περιμένεις - για την υπόλοιπη ζωή σου. Φαντάσου να περιμένεις - να περιμένεις - να περιμένεις να πεθάνεις. Εγώ δεν χρειάζεται να φανταστώ. "Ζω" σ' ένα απ' αυτά τα δωμάτια, όπως και 3000 άντρες και γυναίκες σε 37 πολιτείες της Αμερικής. Λέγεται "σειρά θανάτου". Εγώ τη λέω κόλαση. Καλωσήρθατε στην Κόλαση. Κάθε πολιτεία που εφαρμόζει τη θανατική ποινή έχει και διαφορετικό σύστημα για τις "περιπτώσεις" που θα εκτελέσει, είτε σχετικά "ελαστικό" είτε κατάφωρα περιοριστικό. Κάποιες πολιτείες, όπως το Τέξας και η Καλιφόρνια, δίνουν στις "περιπτώσεις" τους τη δυνατότητα να δουλέψουν, να παρακολουθήσουν μαθήματα ή να πάνε στην εκκλησία, να είναι έξω από το κελί τους μέχρι και οκτώ ώρες ημερησίως. Η Pennsylvania κλειδώνει τις "περιπτώσεις" της στο κελί 23 ώρες τη μέρα πέντε μέρες τη βδομάδα και 24 ώρες τη μέρα τις υπόλοιπες δύο μέρες. Διακινδυνεύοντας να παραπέμψω

στο Μεφιστοφελή, επαναλαμβάνω: Καλωσήρθατε στην Κόλαση. Μια κόλαση που ανήγειραν και συνηθίζουν ανθρώπινες κυβερνήσεις και ευλογούν μαυροντυμένοι δικαστές. Μια κόλαση που σου επιτρέπει να δεις τα αγαπημένα σου πρόσωπα, αλλά όχι να τα αγγίξεις. Μια κόλαση που βρίσκεται στους υπαίθριους σκουπιδότοπους της Αμερικής, εκατοντάδες μίλια μακριά από τις περισσότερες οικογένειες. Μια λευκή, αγροτική κόλαση, όπου οι πιο πολλοί εγκλωβισμένοι αιχμάλωτοι είναι μαύροι και έρχονται από τη μητρόπολη. Να, λοιπόν, ένας αμερικάνικος τρόπος να πεθάνεις.

Αντίθετα με το τι θα υπέθετε κανείς, στην κόλαση αυτή είναι πολύ εύκολο να καταλήξει κανείς. Αναρωτιέσαι γιατί; Επειδή, αντίθετα με όλες τις άλλες περιπτώσεις, όσοι θεωρούνται δυνητικά υποψήφιοι για τη θανατική ποινή, υφίστανται άγριο στρίμωγμα κατά τη δικαστική διαδικασία: Κάθε ένορκος που δηλώνει την εναντίωσή του στη θανατική ποινή απομακρύνεται και απομένουν να σε κρίνουν μόνον φανατικοί οπαδοί της θανατικής ποινής. Όταν, κατά την υπόθεση Lockhart και MacCre, υποστηρίχθηκε ότι είναι άδικο να αποκλειστεί όσοι ένορκοι είναι ενάντιοι στην εις θάνατον καταδίκη για να έχουν λόγο μόνο οι υποστηρικτές της, που ούτως ή άλλως τείνουν να ενοχοποιούν τους κατηγορούμενους με μεγαλύτερο ζήλο, το Ανώτατο Δικαστήριο είπε πως αυτό δεν έχει καμία συνταγματική βαρύτητα.

Μια φορά κι έναν καιρό, οι πολιτικοί υπόσχονταν δουλειές και επιδοματα στους ψηφοφόρους, ή να "γεμίσουν το καλάθι της νοικοκυράς". Σίγουρο ψηφοθηρικό κόλπο. Όχι πια. Σήμερα, κάθε πολιτικός, από τον πιο ξεφτιλισμένο πολιτευτάκο μέχρι τον πρόεδρο, θα χρησιμοποιήσει άλλη, ακόμα πιο σίγουρη μέθοδο εξασφάλισης της εκλογικής νίκης. Το θάνατο. Υποσχέσου θάνατο, υποσχέσου τη θανατική ποινή και οι εκλογές είναι

δικές σου. Εγγυημένα πράγματα. Vraiment.

Η "Ψήφος για την Κόλαση" στη "Χώρα της Ελευθερίας", με τους φυλακισμένους που ξεπερνούν το εκατομμύριο, είναι το εισιτήριο για τη νίκη.

MUMIA ABU JAMAL,
Φεβρουάριος 1995.

Για περισσότερες πληροφορίες για τον Abu Jamal, επικοινωνήστε με τη διεύθυνση: Equal Justice, U.S.A., P.O. Box 5206, Hyattsville. MD 20782, e-mail Quixote @igc.apc.

Να ο καιρός των δολοφόνων

ΠΑΡΙΣΙ, ΤΡΙΤΗ 4 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Είναι νύχτα. Στους δρόμους λίγοι περαστικοί, τα ταξί περνούν σαν αστραπή μακριά στους δρόμους, η αστυνομία περιπολεί για να εγγραφεί μία άλλη νύχτα ομαλότητας. Μετά, ο Ανρύ και η Φλοράν. Έχουν περίπου 20 χρονών, είναι δυο αναρχικοί σε διαφυγή από μία ληστεία. Μέσα σ' αυτούς η "κοινωνία", με τους δικούς της χωροφύλακες.

Η Φλοράν και ο Ανρύ μισούν αυτόν τον κόσμο. Και δεν αφήνουν στους εχθρούς τους το πρωτείο της βίας. Πυροβολούν πρώτοι. Όμως κάτι δεν πήγε όπως έπρεπε... μεταφέρουν το παιχνίδι τους ως τις ακραίες συνέπειες, χωρίς δισταγμούς. Σκοτώνονται οι αστυνομικοί: ήταν μία χειρονομία που τραβούσε την επιθυμία τους. Και ακόμα "Mort aux flics" (= "θάνατος στους μπάτσους").

Το Παρίσι ξυπνά το επόμενο πρωινό με μερικούς αστυνομικούς πεθαμένους. Σκοτωμένος επίσης ο ταξίτζης που πήραν ως όμηρο. Μερικοί περαστικοί μένουν ελαφρά τραυματισμένοι: ίσως οι βώλοι των ληστών να μείνουν η μοναδική τους περιπέτεια, σε μια ζωή φτιαγμένη για την κανονικότητα, των μικρών κανονικών πραγμάτων. Ποιάς ξέρει, σκεφτότανε την δουλειά, τα παιδιά που δεν θέλουν να σπουδάσουν, όταν ένα θραύσμα της τρέλας θριμματίσει για μία φορά την συνηθισμένη τους βόλτα. Θα φύγουν νωρίς...

Μία μέρα μετά οι δημοσιογράφοι κρατούσαν τα λόγια τους. Μετά, όπως συνήθως, τα βρήκαν: "ανόητοι", "απελπισμένοι", "μεθυσμένοι", "μηδενιστές" αρχικά. Ακόλουθα, θύματα της τηλεόρασης, των βιαιών φιλμ που "κάνουν κακό στα παιδιά". Πολύ λίγο για να καταστρέψει μία βόμβα.

Ο Ανρύ είναι πεθαμένος. Η Φλοράν συλλήφθηκε. Ήξεραν ότι από την καταστροφή δεν μας βρίσκουν ενάντιους. Το να καταστραφεί ο κόσμος σημαίνει να

καταστραφεί ένα κομμάτι από μας τους ίδιους, γιατί από τον κόσμο που έρχεται θα θέλαμε να είναι πιο αλληλέγγυος.

Έτσι ότι αναστάτωση τον τύπο στάθηκε η τεράστια ατέλεια της βίας τους. Όχι πιά η ιδεολογική βία - αυτή των χρόνων του '70 για παράδειγμα - κυβερνημένη από λόγια, στρωμένη με διορθωμένη από τις πολιτικές συγκυρίες ή από τις ιστορικές αναγκαιότητες. Δεν είναι ακόμα λιγότερο η βία εκείνου που θέλει να δικαιώσει τα ίδια του τα δίκαια, εκείνου που μετά από μια διαδήλωση γενικευμένη βιάζεται να πείσει τους δημοσιογράφους για τις δικές της προθέσεις και σχέδια. Είναι η ατέλεια του μίσους, μία βία που δεν είναι παραγωγική, που δεν είναι εύκολο να προστατευθεί: θέλει να είναι η καταστροφή του κατεστημένου. (Βέβαια, στο σπίτι της Φλοράν βρέθηκαν προκηρύξεις. Αλλά η αστυνομία ορίζει να τα προσδιορίσει "ένα ντελίριο μέσα στο όνειρο του μίσους...μηδενίστρια και ατομίστρια").

Να λοιπόν πως έρχεται ο καιρός των δολοφόνων...για όποιον μισεί τον κόσμο τα λόγια είναι κενά, τα όπλα όπου χρησιμοποιούνται είναι σπασμένα. Δεν λογαριάζει το αυτόματο, δεν ενδιαφέρει να πυροβολήσει καθόλου.

Είμαστε εχθροί της πραγματικότητας: Ποιάς ξέρει τολμώντας να έχει εμπιστοσύνη στο αδύνατο, ποιάς ξέρει τολμώντας να παίρνει την πολυτέλεια της αγριότητας, είναι ένα "δείγμα απάνθρωπο", θα ξέρει που βρίσκονται τα πιο επικίνδυνα όπλα, από το δηλητήριο στον παροξυσμό, απ' το revolver στην αηδία. Και θα ξέρει να πάει αλλού...

Όπως η Φλοράν που βλέπει έναν φωτογράφο, με τους ώμους κολλημένους στον τοίχο ενός τμήματος, σε μία νιοστή πράξη της πρόκλησης σε μονομαχία.

ΜΕΡΙΚΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

(Από την CANENERO NO 1, 28 Οκτώβρη '94)

Μπακούνιν: Για έναν αντιεξουσιαστικό σοσιαλισμό

Ο ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ γεννήθηκε στο Τβερ της Ρωσίας το 1814 από ευγενείς γονείς. Σε νεαρή ηλικία ασπάζεται τις προοδευτικές ιδέες της εποχής του και προσχωρεί στις τάξεις των παναριστών. Στα 26-του χρόνια αρχίζει να συμμετέχει σε εξεγερτικές προσπάθειες στη Δ. Ευρώπη.

Ήταν παρών στην Πρισινή επανάσταση το Φλεβάρη του 1848. Ήταν η ψυχή της επανάστασης της Δρέστης (5-9 Μαΐου 1848). Συλλαμβάνεται μετά την καταστολή της επανάστασης και καταδικάζεται σε θάνατο. Οκτώ χρόνια μετά δραπετεύει και μετά από μία οδύσσεια πέντε χρόνων φτάνει το 1862 στο Λονδίνο.

Προικισμένος με ανεξέλεγκτη ενεργητικότητα αποκτά πολλούς οπαδούς στην Ιταλία, Ισπανία, Ν. Γαλλία, Ελβετία, Ρωσία και ΗΠΑ. Το 1864 εγκαθίσταται στη Νεάπολη της Ιταλίας, όπου και ολοκληρώνει την επαναστατική του μόρφωση. Τον ίδιο χρόνο ο Μαρξ του ζητά να οργανώσει στην Ιταλία τμήματα της -στα σπάργανα ακόμα- Διεθνούς. Πέντε χρόνια μετά την 1η Ιανουαρίου 1869 ιδρύεται το πρώτο παράρτημα της Α' Διεθνούς στην Ιταλία. Το 1867 γίνεται μέλος της αστικής οργάνωσης "Συνασπισμός της Ειρήνης και της Ελευθερίας", θέλοντας να χρησιμοποιήσει την οργάνωση για την προώθηση της επανάστασης. Αποχωρεί μαζί με τους συντρόφους του και ιδρύει τη "Διεθνή Συμμαχία της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας", τον ίδιο χρόνο υιοθετεί δημόσια τις συνταξιοδοτικές και Πρωτοδικικές θεωρίες για μία αταξική κοινωνία στηριγμένη σε ελεύθερους παραγωγικούς συνεταιρισμούς. Μέσα από τις τάξεις της Συμμαχίας ο Μπακούνιν αναπτύσσει το επαναστατικό του πρόγραμμα. Ζητά την κατάργηση της θρησκευτικής λατρείας, την κυριαρχία της επιστήμης, την πολιτική, οικονομική και κοινωνική ισότητα των τάξεων, την κατάργηση του κληρονομικού δικαιώματος και την απόρριψη "κάθε είδους πολιτικής δράσης, εξής από εκείνες που έχουν σκοπό τον θρίαμβο της εργατικής υπόθεσης στον αγώ-

να της ενάντια στο κεφάλαιο".

Το Δεκέμβριο του 1868 ο Μπακούνιν ζητά να γίνει η Συμμαχία μέλος της Διεθνούς πράγμα που συναντά την άρνηση του Μαρξ. Έτσι διαλύει την οργάνωση η οποία προσχωρεί εντέλει το Φλεβάρη του 1869.

Αφιερωμένος απόλυτα στην υπόθεση της επανάστασης γίνεται ο αδιαμφισβήτητος εκπρόσωπος το αναρχικού τμήματος της Διεθνούς. Επιτίθεται στις παόψεις του Μαρξ πάνω στο ζήτημα πολιτικής δράσης, της δικτατορίας του προλεταριάτου και του προλεταριακού κόμματος. Στο Συνέδριο της Βασιλείας, ο Μπακούνιν διαφωνεί με τον Μαρξ στο θέμα της κληρονομικότητας και μετά από ψηφοφορία η άποψη του Μπακούνιν που ζητούσε την κατάργησή της, δικαιώνεται πανηγυρικά. Με ευθύνη του Μαρξ το 5ο Συνέδριο της Διεθνούς στην Χάγη στις 2 Σεπτεμβρίου του 1872 διαγράφει τους Μπακούνιν και Γκιγιώμ και μεταφέρει την έδρα στην Ν. Υόρκη. Ο Μαρξ κανονιστά ότι ο έλεγχος της οργάνωσης είχε ξεφύγει από τα χέρια του προς όφελος της αντιεξουσιαστικής τάσης του Μπακούνιν διέλυσε τηςν πρώτη Διεθνή εργατική ένωση.

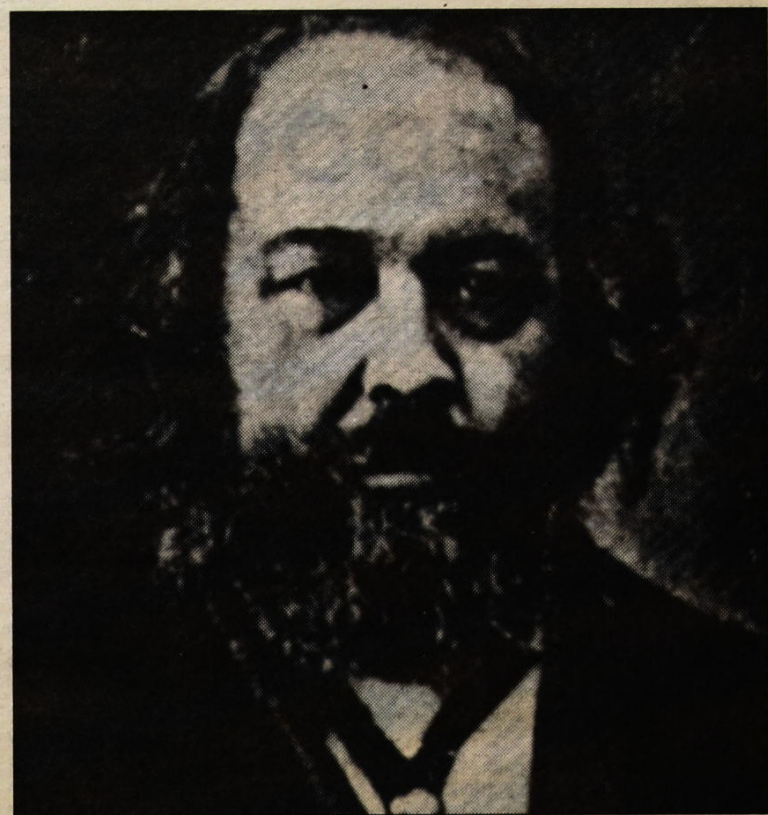
Ο Μ. Μπακούνιν συνεχίζει την επαναστατική του δράση έχοντας την στήριξη το μεγαλύτερου μέρους των ομοσπονδιών της διαλυμένης Διεθνούς. Το 1874 συμμετέχει στις προετοιμασίες για εξέγερση στην Μπλόνια.

Πνεύμα ελεύθερο και ανεξάρτητο, ο Μπακούνιν επιτέθηκε σε κάθε μορφή περιορισμού της πνευματικής και υλικής ελευθερίας του ανθρώπου με ένα πάθος που δύσκολα μπορεί να απαντηθεί. Περισσότερο ακτιβίστας παρά θεωρητικός άντλησε την θεωρήσή τους μέσα από την καθημερινή δράση και παρατήρηση. Προπαγάνδισε την εξέγερση ενάντια στο κράτος που το θεωρούσε "ένα απέραντο κοιμητήριο, όπου θυσιάστηκαν, πέθαναν, θάφτηκαν όλες οι εκδηλώσεις της ατομικής και τοπικής ζωής, όλα τα συμφέροντα των μερών, το σύνολο των οποίων αποτελεί την κοινωνία", ότι "είναι ο βωμός, ό-

που η πραγματική ελευθερία και η ευημερία των λαών σφαγιαζονται για το πολιτικό μεγαλείο. Και όσο πιο καθολικός είναι ο σφαγιασμός, τόσο τελειότερο είναι το κράτος".

Επιτέθηκε ενάντια στην πνευματική υποδούλωση της θρησκευτικής πίστης, λέγοντας ότι: "η ιδέα του θεού σημαίνει την αποκύρψη της ανθρώπινης λογικής και δικαιοσύνης. Είναι η αποφασιστικότερη άρνηση της ανθρώπινης ελευθερίας και οδηγεί αναγκαστικά στη δουλεία των ανθρώπων τόσο στη θεωρία, όσο και στην πρακτική"... "Έχοντας το παθος της ανθρωπίνης ελευθερίας και θεωρώντας την σαν απαραίτητη προϋπόθεση για κάθε τι που αγαπάμε και σεβόμαστε μέσα στην ανθρωπότητα, αντιστρέφω τη φράση του Βολταίρου: Εάν ο θεός υπήρχε θα έπρεπε να τον καταστρέψουμε".

Αρνήθηκε την υποταγή του ανθρώπου σε οποιαδήποτε αυθεντία και παρατηρούσε τους κινδύνους μιας ανεξέλεγκτης επιστημονικής τάξης. Το 1882 έγραφε: "Ο κόσμος των επιστημονικών αφαιρέσεων δεν είναι κόσμος ανακαλυφθείς/Ενυπάρχει στον πραγματικό κόσμο του οποίου δεν είναι παρά γενική ή αφηρημένη έκφραση και αναπαράσταση. Όσο όμως τείνει να αποτελέσει μία ξεχωριστή σφαίρα αντιπροσωπευόμενη από το σώμα των επιστημών, ο ιδεατός αυτός κόσμος απειλεί να καταλάβει απέναντι στον πραγματικό κόσμο τη θέση του καλού θεού, επιφυλάσσοντας για τους τιτλούχους αντιπροσώπους του τον ρόλο των παπάδων. Γι' αυτό ακριβώς πρέπει να διαλυθεί η ειδικευμένη οργάνωση των επιστημόνων μέσω της γενικής μόρφωσης που θα είναι ίση για όλους και όλες, ώστε οι μάζες να πάψουν να είναι κοπάδια που τα χειραγωγούν και τα εκμεταλεύονται οι προνομιοχόοι παπάδες και να μπορέσουν να πάρουν τις τύχες στα δικά τους χέρια". "Ως ένα βαθμό λοιπόν κηρύσσω την εξέγερση της ζωής κατά της επιστήμης, ή μάλλον κατά της διακυβέρνησης της πίστης, όχι γαι να καστρέψουμε την επιστήμη, αλλά για να την βά-

λουμε στη θέση της οριστικά και αμετάκλητα.

Πίστευε ότι "Είμαι πραγματικά ελεύθερος όταν ανθρώπινα όντα που με περιβάλλουν, άνδρες και γυναίκες, είναι εξίσου ελεύθερα. Η ελευθερία του άλλου, χωρίς να είναι περιορισμός ή άρνηση της δικής μου, είναι ανίθετα η απαραίτητη προϋπόθεση και επιβεβαίωση. Γίνονται πραγματικά ελεύθεροι μέσω της ελευθερίας των άλλων με τέτοιο τρόπο, ώστε όσο περισσότεροι είναι οι ελεύθεροι άνθρωποι που με περιβάλλουν, τόσο βαθύτερη και ευρύτερη γίνεται η ελευθερία μου. Αντίθετα, η δουλεία των ανθρώπων βάσει φραγμού στην ελευθερία μου ή κάτι που είπα ακριβώς το ίδιο, η κτηνωδία τους είναι άρνηση του ναθρωτισμού μου, γιατί δεν μπορώ να πω ότι είμαι πραγματικά ελεύθερος, πραγματικά ελεύθερος, παρά μόνο όταν η ελευθερία μου, η ανθρωπινή αξιοπρέπιά μου, το ανθρωπινό δικαίωμά μου, που συνίσταται στο να μην υποτάσσομαι σε κανένα άλλο άνθρωπο και να καθορίζω τις πράξεις μου σύμφωνα με τις δικές μου επιθυμίες, αντανάκλονται στην εξίσου ελεύθερη συνείδηση των άλλων και μου επα-

νέρονται επιβεβαιωμένες από την συγκατάθεσή τους".

Οραματίστηκε μία κοινωνία όπου η ελευθερία, η ισότητα και η αλληλεγγύη θα αντικαταστάσουν την εξουσία, την εκμετάλλευση και τον ατομισμό. Βασισμένος στον αυθορμητισμό των ανθρώπων και τη φυσική τους ικανότητα να στηρίζονται να συναθροίζονται και να οργανώνουν ελεύθερα, επιτέθηκε με όλη του τη δύναμη στην κρατιστική αντίληψη του σοσιαλισμού του Μαρξ προαναγγέλλοντας την μετατροπή της σε στιγνή εξουσιαστική και εκμεταλλετήρια τάξη. "Υποστηρίζουν πως μόνο μία δικτατορία - η δική τους φυσικά - μπορεί να δημιουργήσει η βούληση του λαού, ενώ η δική μας απάντηση σε αυτό είναι η ακόλουθη: Καμία δικτατορία δεν μπορεί να έχει άλλο σκοπό εκτός από το να διαιωνισθεί και το μόνο που γεννά είναι η δουλεία του λαού που την υφίσταται..." "Στην πραγματικότητα η δικτατορία του προλεταριάτου θα ήταν ένα καθεστώς στρατοπέδου, εργαζόταν και θα ζούσαν με τους ήχους της Σάλπιγγας..."

Πέθανε στη Βέρνη τη 1η Ιουλίου 1876.

ΜΙΑ ΔΙΕΙΣΔΥΤΙΚΗ ΜΑΤΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ, ΕΝΑ ΒΛΕΜΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Η ΕΜΜΑ ΓΚΟΛΝΤΜΑΝ γεννήθηκε σε ένα γκέτο της Τσαρικής Ρωσίας το 1869. Τα παιδικά της χρόνια σηματοδεύθηκαν από τη βία των γονιών της, που ξεσπούσαν πάνω στην μικρή Έμμα τη μίζερια της φτώχειας τους και το συντηρητισμό τους. Ευφύεστατη μαθήτρια, αρνήθηκε να υποταχθεί στους πειθαρχικούς κανόνες του σχολείου, το οποίο παράτησε σε ηλικία 14 χρόνων. Στα δεκαπέντε της αρνούμενη να δεχτεί ένα γάμο που της προετοίμαζε ο πατέρας της, δραπετεύει στις ΕΠΑ όπου συνειδητοποιεί την κοινή μοίρα των εκμεταλλευόμενων εργατών.

Η Χαλκίδα των 8 Αναρχικών του Σικάγο και η εκτέλεση τεσσάρων από αυτούς σηματοδότησε τη ζωή της. Η εξεγερμένη γίνεται επαναστάτρια και αφιερώνει έκτοτε τη ζωή της στην διάδοση των Αναρχικών ιδεών. Το 1889 γνωρίζεται με τον Α. Μπέρκμαν και γίνεται σύντροφός του. Το 1892 στην προσπάθειά τους να κινήσουν την προσοχή της κοινής γνώμης, στην διάλυση της απεργίας στα εργοστάσια χάλυβα που είχε δέκα νεκρούς εργάτες, αποφασίζουν να σκοτώσουν τον εκατομμυριούχο βιομήχανο και υπεύθυνο της σφαγής Χ. Φρικ. Παρόλη την αποτυχία της προσπάθειας ο Μπέρκμαν καταδικάζεται σε 20 χρόνια φυλακής. Στην προσπάθειά της να απελευθερώσει τον Μπέρκμαν αρχίζει να δίνει διαλέξεις σε πολλές πόλεις των ΕΠΑ. Το άστρο της αρχίζει να ανατέλλει και σε λίγο μετατρέπεται σε δεινό ρήτορα, και σε μία εξέχουσα προσωπικότητα του Αμερικανικού Αναρχικού κινήματος. Το 1900 παίρνει μέρος στο Διεθνές Αναρχικό Συνέδριο στο Παρίσι και έρχεται σε επαφή με την πρακτική του συνδικαλισμού που αμέσως υιοθετεί. Επιστέφοντας στην Αμερι-

κή αρχίζει να διαδίδει τις συνδικαλιστικές ιδέες και ιδιαίτερα αυτές της άμεσης δράσης. Από τις στήλες της εφημερίδας της "Mother Earth" (Μητέρα γη) προπαγανδίζει:

"Ο συνδικαλισμός αγωνίζεται φυσικά όπως και τα παλιά συνδικάτα, για άμεσους στόχους, αλλά δεν είναι τόσο ανόητος να πιστεύει πως η εργατική τάξη μπορεί να ελπίζει σε ανθρώπινες συνθήκες μέσα στις απάνθρωπες οικονομικές σχέσεις αυτής της κοινωνίας. Έτσι ο συνδικαλισμός αρπάζει από τον αντίπαλο του μόνο αυτό που τον αναγκάζει να παραχωρήσει. Αλλά γενικά ο συνδικαλισμός στρέφει και συγκεντρώνει τις ενέργειές του πάνω στην απόλυτη καταστροφή του συστήματος μισθωτής εργασίας. Με λίγα λόγια ο τελευταίος σκοπός του συνδικάτου είναι να παλλάξει την κοινωνία από την συγκεντρωτική, αναρχική και βίαια κατάσταση του σήμερα, δημιουργώντας μία νέα, που θα βασίζεται στην ελευθερία ένωση των εργατών σύμφωνα με τις αρχές της οικονομικής και κοινωνικής ελευθερίας. Ο συνδικαλισμός είναι στην ουσία του η οικονομική έκφραση του Αναρχισμού".

Για την Γκόλντμαν ο Αναρχισμός και ο φεμινισμός ήταν αδιάσπαστα συνδεδεμένα. Χρησιμοποιούσε την αναρχική θεωρία για να εξηγήσει την καταπίεση των γυναικών, αλλά ήξερε ότι αυτή η καταπίεση πήγαινε πιο μακριά από τους θεσμούς. Καταδικάζει την υποσυνείδητη ιδεολογία και τους "εσωτερικούς τύραννους" που κρατάνε δέσμιες τις γυναίκες. Το 1911 έγραφε:

"Η ανάπτυξη της γυναίκας, η ελευθερία της, η ανεξαρτησία της, πρέπει να είναι αποτέλεσμα των δικών της ενεργειών. Πρώτα χρειάζεται να επιβάλει τον εαυτό της σαν προσωπικό-

τητα, κι όχι σαν σεξουαλικό αντικείμενο. Μετά πρέπει να αρνηθεί το δικαίωμα οποιουδήποτε άλλου πάνω στο σώμα της, να αρνηθεί να κάνει παιδιά, εκτός αν τα θέλει, να αρνηθεί να υπαχθεί στο θεό, το κράτος, την κοινωνία, το σύζυγο, την οικογένεια κλπ, να κάνει τη ζωή της απλή, βαθιά και πλούσια. Δηλαδή να προσπαθήσει να μάθει το νόημα και την ουσία της ζωής μ' όλες της περιπλοκές, να απελευθερώσει τον εαυτό της από το φόβο της κοινής γνώμης και της κοινής καταδίκης. Μόνο αυτά θα την ελευθερώσουν και όχι η ψήφος".

Λόγω της παραπάνω θέσης της, η Γκόλντμαν ήρθε σε σύγκρουση με τις σουφραζέτες που διεκδικούσαν απλά και μόνο το δικαίωμα ψήφου για το γυναικείο πληθυσμό. Εχθρός κάθε μορφής συντηρητισμού μίλαγε ανοιχτά για την ομοφυλοφιλία και για τον έλεγχο των γεννήσεων.

Στις 8 Μάρτη του 1915 απευθυνόμενη σε ένα ακροατήριο 600 ατόμων στην Ν. Υόρκη μιλά για πρώτη φορά στην Αμερική για το πώς χρησιμοποιήτε ένα προφυλακτικό. Συλλαμβάνεται σχεδόν αμέσως και φυλακίζεται, αρνούμενη να πληρώσει το πρόστιμο που της επιβλήθηκε.

Η έναρξη του Α' Παγκόσμιου Πολέμου την αναγκάζει να αφήσει την προπαγάνδη του φεμινισμού και να ριχτεί στον αντιμιλιταριστικό αγώνα με όλη της τη δύναμη. Από τις στήλες του "World" δήλωσε:

"Πιστεύω πως ο μιλιταρισμός ένας μόνιμος στρατός και ναυτικό σ' οποιαδήποτε χώρα, είναι ένα δείγμα για την καταστολή της ελευθερίας και την καταστροφή όλων εκείνων που θεωρούνται στην χώρα μας τα καλύτερα και ωραιότερα στοιχεία της... Πιστεύω μ' όλη μου την καρδιά, πως η αδελφοσύνη και η αλληλεγγύη μ'

όλους τους ανθρώπους θα ξανοίξει τον καταματωμένο από τον πόλεμο και την καταστροφή ορίζοντα".

Για τη δράση της αυτή φυλακίζεται για δύο χρόνια και αμέσως μετά απελάθηκε στην Σοβιετική Ένωση. Ακούραστη αγωνίστηκε ενάντια στο

υπερκράτος των μπολσεβίκων και αργότερα στο πλευρό των σύντροφών της στην Ισπανική Επανάσταση.

Πέθανε στον Καναδά το 1940 και θάφτηκε στο Σικάγο δίπλα στους μάρτυρες της Χάι Μάρκετ που είχαν εμπνεύσει τη ζωή της.

13 ΜΑΗ 1985 Τερματίζεται η κατάληψη του Χημείου μετά από την ικανοποίηση των αιτημάτων για απελευθέρωση των 14 συλληφθέντων της 9 Μάη '85.

13 ΜΑΗ 1986 Νέες συμπλοκές σε πορεία για το Τσερνομπίλ. Εκατό συλλήψεις.

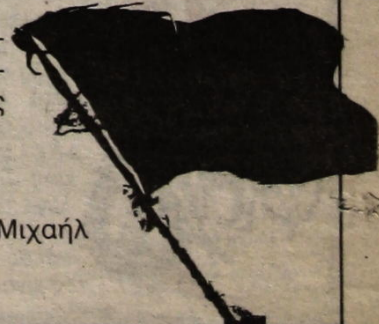
14 ΜΑΗ 1877 Κυκλοφορεί στην Πάτρα η αναρχική εφημερίδα *Ελληνική Δημοκρατία*.

14 ΜΑΗ 1940 Αφήνει την τελευταία της πνοή η μεγάλη αναρχική ακτιβίστρια και θεωρητικός Έμμα Γκόλντμαν.

15 ΜΑΗ 1985 Πέφτει νεκρός ο Χρήστος Τσουτσουβής σε ανταλλαγή πυροβολισμών με αστυνομικούς στο Γκύζη.

15 ΜΑΗ 1991 Συλλαμβάνεται για πρώτη φορά ο αναρχικός ολικός αρνητής στρατεύσης Νίκος Μαζιώτης.

18 ΜΑΗ 1814 Γεννιέται ο Μιχαήλ Μπακούνιν.

«ΚΑΙ ΑΔΙΚΗΣΕ ΤΗ ΓΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ»

Η προφητεία ενός «αγρίου»

ΤΟ 1855, ο Μεγάλος λευκός αρχηγός στην Ουάσιγκτον, ο Φράνκλιν Πηρς, πρόεδρος των ΗΠΑ, πρότεινε στους Ινδιάνους να αγοράσει ένα μεγάλο μέρος των εκτάσεων που τους ανήκαν και υποσχέθηκε να δημιουργήσει, μία περιοχή ελεγχόμενης εγκατάστασης για τον Ινδιάνικο λαό. Ο αρχηγός των Ινδιάνων ΝΤΟΥΓΑΜΙ ΣΗΑΤΛ έστειλε την εξής απάντηση, η οποία σήμερα αποδεικνύεται προφητική.

ΝΤΟΥΓΑΜΙ ΣΗΑΤΛ:

Ο ουρανός που πάντα έχει ένα δάκρυ συμπόνιας για το λαό μου, που μας φαίνεται αμετάβλητος και αιώνιος μπορεί τώρα να αλλάξει. Σήμερα είναι καθαρός, αύριο όμως ίσως σκεπαστεί με σύννεφα.

Τα λόγια μου είναι σαν τ' αστέρια. Ποτέ δεν αλλάζουν. Ο Μεγάλος Αρχηγός της Ουάσιγκτον μας στέλνει μήνυμα πως θέλει ν' αγοράσει τη γη μας. Καλοσύνη του, παρόλο που ξέρουμε ότι δεν έχει ανάγκη τη φιλία μας. Την πρότασή του πάντως θα τη σκεφτούμε καλά, γιατί ξέρουμε πως αν δεν δεχτούμε, ο λευκός θα θελήσει με τα όπλα να αρπάξει τη γη μας.

ΕΞΕΛΙΞΗ: Το 1830 ψηφίστηκε ο περίφημος Νόμος Τζάκσον που ορίζει ως δικαίωμα των λευκών να εκδιώξουν δυτικά του Μισισσιππί τους Ινδιάνους. Από τότε αρχίζει η συστηματική τους δίωξη. Το 1848 που βρέθηκε χρυσός στην Καλιφόρνια, ζούσαν εκεί 100.000 Ινδιάνοι, μέλη 500 περίπου φυλών. Στα τέλη της 19ου αιώνα είχαν απομείνει μόνο 15.000, ενώ σήμερα σε ολόκληρες τις ΗΠΑ καταγράφονται λιγότερες από 300 φυλές. Η εξολόθρευση των Ινδιάνων της Βόρειας Αμερικής βέβαια, δεν είναι το μόνο έγκλημα με το οποίο βαρύνεται ο λευκός άνθρωπος. Από τον 14ο αιώνα και μετά, που αρχίζει η εποχή των θαλασσοπορειών και της επέκτασης του δυτικού πολιτισμού, εκατομμύρια άνθρωποι και εκατοντάδες φυλές με τον πολιτισμό τους εξαφανίστηκαν στην Κεντρική και Νότιο Αμερική, στην Αφρική, στην Ασία και στην Αυστραλία.

ΝΤΟΥΓΑΜΙ ΣΗΑΤΛ:

Ρωτάω όμως: Πως μπορείτε να πουλήσετε ή να αγοράσετε τον ουρανό ή την ζεστασιά της γης; Η ιδέα μας φαίνεται περιέργη. Επειδή ακριβώς δεν μας ανήκουν η δροσιά του αέρα και η διαύγεια του νερού, πως είναι δυνατόν να τ' αγοράσετε; Κάθε κομμάτι αυτής της γης είναι ιερό για το λαό μου. Κάθε λαμπερή πευκοβελόνα, κάθε αμμουδερή κοίτη ποταμού, κάθε κομματάκι ομίχλης μέσα στα σκοτεινά δάση, κάθε ξέφωτο και κάθε βούισμα εντόμου είναι ιερό στη μνήμη του λαού μου. Είμαστε κομμάτι της γης αυτής και αυτή πάλι ένα κομμάτι από μας. Οι χυμοί που τρέχουν μέσα στα δέντρα μεταφέρουν τις μνήμες μας. Τα ευωδιαστά λουλούδια είναι αδέλφους μας. Το ελάφι, το άλογο ο μεγάλος αετός είναι τα αδέρφια μας.

Οι απότομες ψηλές κορυφές, τα καταπράσινα λιβάδια, η ζεστασιά του πόνου, ο άνθρωπος, όλα ανήκουν στην ίδια οικογένεια.

Ξέρουμε ότι ο λευκός δεν καταλαβαίνει τους τρόπους μας. Ένα κομμάτι γης μοιάζει σ' αυτόν, με ένα οποιοδήποτε κομμάτι γης, γιατί είναι ένας ξένος που έρχεται μέσα στη νύχτα και παίρνει ότι έχει ανάγκη. Η γη δεν είναι σύντροφός του, αλλά εχθρός του και μόλις την κυριεύσει πάει μακριότερα. Εγκαταλείπει τους τάφους των προγόνων του και αυτό δεν τον ενοχλεί. Συμπεριφέρεται στη μητέρα του γη, σαν να είναι πράγμα που αγοράζεται, που λεηλατείται, που πουλιέται όπως τα λαμπερά μαργαριτάρια. Με την απληστία του θα την καταβροχθίσει και δεν θ' αφήσει πίσω του τίποτα, παρά μόνο έρημο.

ΕΞΕΛΙΞΗ: Οι τρέχουσες ανάγκες του πλανήτη δείχνουν μία συνεχώς αυξητική τάση στη χρήση πετρελαίου και άνθρακα, γεγονός τουλάχιστον δυσοίωνο, αφού η και η παραμικρή αύξηση στην κατανάλωση ενέργειας επιβαρύνει το επικίνδυνο πείραμα που διεξάγεται στην ατμόσφαιρα του πλανήτη.

Μεταξύ 1950 και 1980 η χρήση ορυκτών καυσίμων σε παγκόσμιο επίπεδο τετραπλασιάστηκε. Τα παγκόσμια απεργήματα πετρελαίου ίσως να μην επαρκούν για παραπάνω από 100 χρόνια. Από την άλλη η χρήση "βρόμικων" ενεργειακών πόρων, όπως το κάρβουνο, απειλεί με μία άνευ προηγουμένου κλιματιστική ανατροπή, αφού η ενέργεια συμμετέχει σε ποσοστό 60% στο φαινόμενο θερμοκηπίου. Τέλος η πυρηνική ενέργεια, της οποίας έτσι κι αλλιώς το κόστος έχει υπερτριπλασιαστεί τα τελευταία 15 χρόνια, δεν μπορεί πλέον να θεωρείται ασφαλής μετά το Τσερνομπίλ και το πυρηνικό σκάνδαλο στις ΗΠΑ το 1988, όπου για πρώτη φορά αποκαλύφθηκε πως επί χρόνια, μεγάλες εκλύσεις ραδιενέργειας από πυρηνικά εργοστάσια αποκρύπτονταν απ' το κοινό.

ΝΤΟΥΓΑΜΙ ΣΗΑΤΛ:

Το πεντακάθαρο νερό που κυλά στα ρυάκια και στα ποτάμια μεταφέρει στο πέρασμά τους και το αίμα των προγόνων μας. Το μουρμουρητό του είναι η φωνή τους. Κάθε φευγαλέα αντανάκλαση του φωτός πάνω στο διάφανο νερό των λιμνών, εξιστορεί γεγονότα και παραδόσεις απ' τη ζωή του λαού μας.

Ο ψίθυρος του νερού, είναι η φωνή του πατέρα του πατέρα μου. Τα ποτάμια σβήνουν τη δίψα μας, μεταφέρουν τα κανό μας και τρέφουν τα παιδιά μας. Αν σας πουλήσουμε τη γη μας, μην ξεχνάτε να μάθετε και στα δικά σας παιδιά πως τα ποτάμια είναι αδέρφια όλως μας, μας πρέπει να τους δείχνει την τρυφερότητα που δείχνεται στον αδελφό σας.

ΕΞΕΛΙΞΗ: Η αύξηση του πληθυσμού της γης και η οικονομική ανάπτυξη έχουν εξαντλήσει και ρυπάνει τα παγκόσμια υδάτινα αποθέματα, εγείροντας τον κίνδυνο λοιμών, επιδημιών, ακόμη και πολέμων. Οι θαλάσσιες από την άλλη, συνεχίζουν να μολύνονται από πετρελαιοειδή, από βαρέα μέταλλα ή από ραδιενεργά απόβλητα και χλωριομένους υδρογονάνθρακες, όπως τα φυτοφάρμακα. Η βορειοανατολική Αφρική, αντιμετωπίζει συνεχώς ξηρασίες, ενώ γενικά στον τρίτο κόσμο 3 στους 5 κατοίκους δεν έχουν πρόσβαση σε πόσιμο νερό. Στην Πολωνία το 1/3 των ποταμών της χώρας είναι ακατάλληλα για οποιαδήποτε χρήση, λόγω της ρύπανσης. Στην Κίνα 50 πόλεις αντιμετωπίζουν

οξεία έλλειψη νερού. Στο Μεξικό το νερό είναι και λίγο και μολυσμένο. Στη Ρωσία η λίμνη Αράλ έχει περιοριστεί στο 1/3 του όγκου της μέσα σε 30 χρόνια, ενώ ο Βόλγας ποταμός έχει μολυνθεί τελείως. Η Μέση Ανατολή αντιμετωπίζει σοβαρό πρόβλημα ξηρασίας. Στις ΗΠΑ σχεδόν οι μισοί ποταμοί, λίμνες και ρέματα βρέθηκαν κατεστραμμένα ή απειλούμενα από την μόλυνση. Στη Σουηδία 15.000 λίμνες είναι ανίκανες να συντηρήσουν τις περισσότερες μορφές υδατινής ζωής, ενώ 1.800 λίμνες είναι ήδη νεκρές. Και αυτά είναι απλά κάποια παραδείγματα.

ΝΤΟΥΓΑΜΙ ΣΗΑΤΛ:

Δεν καταλαβαίνω. Οι τρόποι μας είναι διαφορετικοί από τους δικούς σας. Η όψη των πόλεών σας, κάνει κακό στα μάτια του ερυθρόδερμου. Ο θόρυβος τάρáζει τ' αυτιά μας. Αλλά αυτό μπορεί να συμβαίνει επειδή είμαι ένας άγριος και δεν καταλαβαίνω.

ΕΞΕΛΙΞΗ: Η χημική γεωργία και η υπερπαραγωγή αγροτικών προϊόντων θα θέσουν εκτός παραγωγής, ένα μεγάλο ποσοστό από τις καλλιεργούμενες εκτάσεις παγκοσμίως μέχρι τα μέσα του επόμενου αιώνα, τότε που υπολογίζεται ο παγκόσμιος πληθυσμός να έχει φτάσει το 10 δισεκατομμύρια.

Ο υπερπληθυσμός και η άνηση κατανομή των αγαθών, έχει σαν αποτέλεσμα να υποσιτίζονται σήμερα στον πλανήτη πάνω από 2 δις άτομα και εκατομμύρια να πεθαίνουν από λοιμώδη και παρασιτικά νοσήματα. Από την άλλη, η οικονομική ανάπτυξη και η αυξανόμενη αστικοποίηση, αυξάνουν την εγκληματικότητα, τις λεγόμενες μοντέρνες αρρώστιες (καρδιοπάθειες, καρκίνοι, AIDS) και τους θανάτους από τροχαφόρα. Η σημαντικότερη επίδραση του υπερπληθυσμού όμως, είναι στο περιβάλλον. Οι πιέσεις που θα ασκήσουν τα δισεκατομμύρια των ανθρώπων στους φυσικούς πόρους, θα θέσουν σε κίνδυνο την ίδια τη ζωή του πλανήτη.

ΝΤΟΥΓΑΜΙ ΣΗΑΤΛ:

Την αδικαιολόγητη απαίτηση ν' αγοράσετε τη γη μας, θα τη σκεφτούμε προσεκτικά. Αν δεχθούμε θα βάλω έναν όρο: ο λευκός άνθρωπος θα πρέπει να συμπεριφέρεται στα ζώα σαν νάταν αδέρφια του. Είμαι άγριος και δεν καταλαβαίνω γιατί ο λευκός αφήνει πίσω του χιλιάδες νεκρά αγριοβούβαλα, πυροβολώντας τα μόνο για το κέφι του, ενώ εμείς δεν σκοτώνουμε παρά μόνο για να τραφούμε.

Τι είναι ο άνθρωπος χωρίς τα ζώα; Αν εξαφανιστούν όλα τα ζώα ο άνθρωπος θα πέθαινε από μεγάλη πνευματική ερημιά. Γιατί αυτό που συμβαίνει στα ζώα, σε λίγο θα συμβεί και στον άνθρωπο.

Όλα τα πράγματα είναι αλληλένδετα. Ξέρουμε τουλάχιστον αυτό: η γη δεν ανήκει στον άνθρωπο. Ο άνθρωπος ανήκει στη γη. Διδάξτε στα παιδιά σας, αυτό που διδάξαμε εμείς στα δικά μας, ότι η γη είναι μητέρα μας. Ότι συμβαίνει στη γη, συμβαίνει και στους γιούδες της γης. Όταν οι άνθρωποι περιφρονούν το χόμα, περιφρονούν τον ίδιο τους τον εαυτό. Δεν δημιουργήσαμε εμείς τον ιστό της ζωής, αλλά αποτελούμαι μόνο μία ίνα μέσα σ' αυτόν. Αν προκαλέσουμε κάποια καταστροφή οι συνέπειες θα έρθουν και σε μας τους ίδιους. Πρέπει να το πάρουμε απόφαση: Η γη

και η μέρα, δεν μπορούν να υπάρξουν μαζί την ίδια στιγμή.

ΕΞΕΛΙΞΗ: Η εξαφάνιση ειδών ζωής στον πλανήτη έχει πάρει παγκόσμιες διαστάσεις και εξελίσσεται με πρωτοφανείς ρυθμούς. Στην ξηρά έχουμε, πρώτα απ' όλα την αλόγιστη καταστροφή των δασών που εξαφανίζει τους φυσικούς βιότοπους. Κάθε χρόνο σ' ολόκληρη τη γη καταστρέφονται κατά μέσο όρο 200 και πάνω τετραγωνικά χιλιόμετρα τροπικού δάσους, παρασύροντας μαζί τους στην εξαφάνιση 4.000 με 6.000 είδη ζωής.

Από τα 150 εκατομμύρια εκτάρια δάσους που καταστρέφονται κάθε χρόνο, μόλις τα 2 εκατομμύρια αναδασώνονται. Η αποψίλωση των δασών φέρνει πλημμύρες, ελάττωση του υδροφόρου ορίζοντα και διάβρωση των εδαφών, με αποτέλεσμα πάνω από 100 χώρες στον κόσμο σήμερα να απειλούνται με την επέλαση της ερήμου. Η Ινδία, Η Νιγηρία, Η Γκάνα, ο Παναμάς, η Ταϊλάνδη, η Ακτή του Ελεφαντοστού θα έχουν χάσει πάνω από το 75% των δασών τους μέχρι το τέλος του αιώνα.

Τα είδη ζωής όμως δεν κινδυνεύουν στη ξηρά μόνο από την αποψίλωση των δασών, που γίνεται κυρίως για να καλυφθούν οι αυξανόμενες ανάγκες τις γεωργίας και δευτερευόντως οι ενεργειακές ανάγκες. Κινδυνεύουν επίσης από τις αποξηράνσεις υδροτόπων, από τους ασυνείδητους κυνηγούς και από τους κατασκευαστές γυνών, από τα φυτοφάρμακα και από άλλους παράγοντες. Στη θάλασσα από την άλλη, χιλιάδες είδη εξαφανίζονται από την ρύπανση, ενώ πολλά άλλα απειλούνται από την υπερπαραγωγή αλιείας.

ΝΤΟΥΓΑΜΙ ΣΗΑΤΛ:

Όμως ο λαός μου ρωτά: Τι θέλει να αγοράσει ο λευκός; Γίνεται να αγοράσει κανείς τον ουρανό ή την γρηγοράδα της αντιδότης; Θα κάνετε λοιπόν τη γη ότι θέλετε επειδή ο ερυθρόδερμος θα υπογράψει ένα κομμάτι χαρτί και θα το παραδώσει στο λευκό; Τι στιγμή που δεν μας ανήκει η δροσιά του αέρα και το άφρισμα του νερού για τι επιμένετε να τ' αγοράσετε;

Όλα μοιράζονται τον αέρα με την ίδια πνοή. Τα ζώα, τα δέντρα, ο άνθρωπος, μοιράζονται την ίδια ανάσα. Ο αέρας που έδωσε στον παππού μας την πρώτη αναπνοή, θα πάρει και τον τελευταίο του στεναγμό. Ο λευκός δεν φαίνεται να δίνει σημασία στον αέρα που αναπνέει. Όπως ο άρρωστος που του έχει εξασθενήσει η όσφρηση. Πουθενά στις πολιτείες του λευκού δεν υπάρχει μία ήσυχη ειρηνική γωνία. Δεν υπάρχει τόπος να σταθείς, να ακούσεις το ξεπέταγμα των φύλλων, την άνοιξη ή το θρόισμα των πτερών κάποιου εντόμου.

ΕΞΕΛΙΞΗ: Διάφορες δραστηριότητες, όπως η ηλεκτροπαραγωγή, η οδήγηση των αυτοκινήτων, η παραγωγή χάλυβα κ.α., απελευθερώνουν κάθε χρόνο στην ατμόσφαιρα πάνω από 5 δις τόνους άνθρακα, περίπου 100 εκατομμύρια τόνους θείου και μικρότερες ποσότητες διοξειδίου του αζώτου κλπ. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να παρατηρούνται διάφορα σοβαρά προβλήματα που ξεκινούν από την αύξηση της θερμοκρασίας της γης, την τρύπα του όζοντος που προκαλείται από τη χρήση χλωροφθορανθράκων, την όξινη βροχή που έχει καταστρέψει το 1/4 των δασών της Ευρώπης και φτάνουν μέχρι το γνωστό νέφος που δηλητηριάζει την ατμόσφαιρα των μητροπόλεων

όπως η Αθήνα, το Λος Άντζελες, το Μιλάνο κλπ.

ΝΤΟΥΓΑΜΙ ΣΗΑΤΛ:

Αλλά τι μένει από τη ζωή όταν ο άνθρωπος δεν μπορεί να αφογκραστεί το μοναχικό κάλεσμα του κοκκινόλαϊμη ή τις συζητήσεις των βατράχων τη νύχτα στα έλη; Ίσως είμαι άγριος και δεν καταλαβαίνω. Τι να πενήσω; Τι να πενήσω από τον αφανισμό του λαού μου;

Οι λαοί αποτελούνται από ανθρώπους και οι άνθρωποι έρχονται και φεύγουν, όπως τα κύματα της θάλασσας. Ο καιρός της δικής σας παρακμής είναι ακόμα μακριά, αλλά θά 'ρθει. Κανείς δεν ξεφεύγει από το γραφτό του. Μολύνετε τα κρεβάτια σας και μία νύχτα θα πάθετε ασφυξία από τα ίδια σας τα απορρίμματα.

ΕΞΕΛΙΞΗ: Ο Ο.Η.Ε. ανεβάζει το σύνολο των δηλωμένων τοξικών αποβλήτων στους 275 εκατομμύρια τόνους. Στις χώρες που δεν έχουν στοιχεία συγκαταλέγονται μεγάλοι παράγωγοι, όπως η Ρωσία.

Βεβαίως τα λεγόμενα τοξικά απόβλητα, που προέρχονται κυρίως από τους κλάδους των χημικών συνθέσεων και των βαρέων μετάλλων, δεν αποτελούν παρά το 15% του συνόλου των βιομηχανικών αποβλήτων, τα οποία ανέρχονται παγκοσμίως σε 1830 εκατομμύρια τόνους.

Εκτιμάται ότι σε παγκόσμιο επίπεδο έχουμε 2 εκατομμύρια περιπτώσεις δηλητηρίασης το χρόνο, από φυτοφάρμακα και τοξικά, αύξηση των καρκίνων, των δερματικών και αναπνευστικών ασθενειών, ενώ πολλά εκατομμύρια στρέμματα στις χωματερές των ΗΠΑ και της Ευρώπης θεωρούνται ως περιοχές υψηλού κινδύνου.

Ταυτόχρονα μολύνονται τα ποτάμια, οι λίμνες, η θάλασσα και ο αέρας. Από την άλλη αυξάνεται με όλο και μεγαλύτερους ρυθμούς, η συσσώρευση σκουπιδιών από δισεκατομμύρια πλαστικά, αλουμιένια και χάρτινα αντικείμενα που θάβονται στις χωματερές ή καίγονται επιβαρύνοντας το περιβάλλον.

ΝΤΟΥΓΑΜΙ ΣΗΑΤΛ:

Αν ξέραμε τα όνειρα του λευκού... Ο θεός σας προσφέρει κυριαρχία στα ζώα, τα δάση και στους ερυθρόδερμους για κάποιον ιδιαίτερο λόγο. Όμως αυτός ο λόγος είναι ένα αίνιγμα για μας. Είναι κάτι που δεν καταλαβαίνουμε, όταν όλα τα αγριοβούβαλα εξοντώνονται, τα άγρια άλογα δαμάζονται, οι απόκρυφες γωνιές του δάσους μολύνονται από τους ανθρώπους και η όψη της γης που είναι γεμάτη από λουλούδια, γεμίζει από τα καλώδια του τηλεγράφου. Που είναι η λόχη; **ΕΞΑΦΑΝΙΣΜΕΝΗ.** Που είναι ο αετός; **ΕΞΑΦΑΝΙΣΜΕΝΟΣ.**

Αυτό είναι το τέλος της ζωής και η αρχή του θανάτου. Όταν ο τελευταίος Ινδιάνος λείψει από τη γη και ο λευκός φέρνει στη μνήμη του το λαό μου σαν είναι θρύλο, οι ψυχές των νεκρών μας θα ταξιδέψουν σαν το σύννεφο πάνω στον κάμπο, θα γεμίζουν τις ακρογιαλίες και θα φιλοξενούνται στα δάση που αγάπησαν, όπως το μαυρό που αγαπά το χτύπο της μητρικής καρδιάς. Ο λευκός δεν θάναι ποτέ μόνος σ' αυτό το τόπο.

Μίλησα για θάνατο; Δεν υπάρχει θάνατος. Μόνο εναλλαγή των κόσμων.